

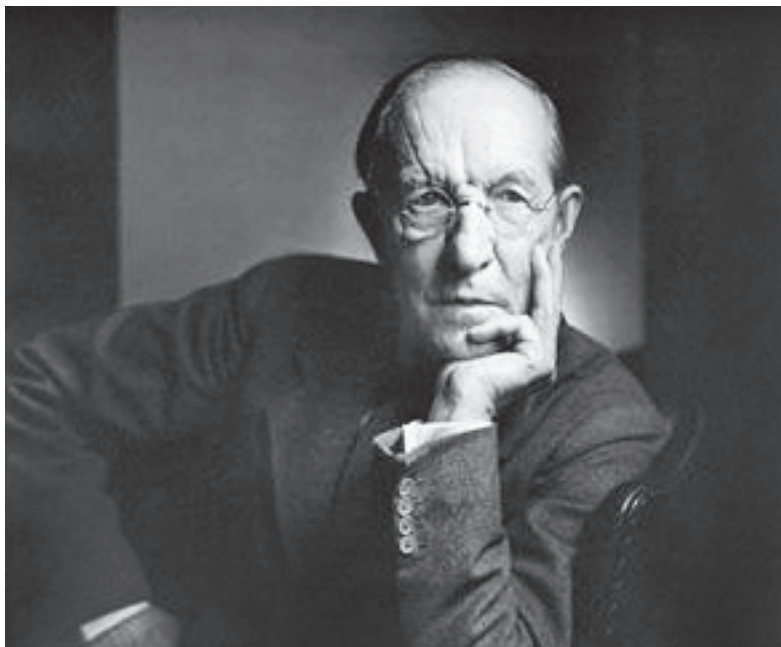
Duncan Campbell

~
Incl. de wereld-
beroemde preek van
Jonathan Edwards
~

DE KOSTEN EN DE KRACHT VAN OPWEKKING

LESSEN VAN DE OPWEKKING
OP DE HEBRIDEN

DE KOSTEN EN DE KRACHT VAN LESSEN VAN DE OPWEKKING OP DE HEBRIDEN OPWEKKING

Duncan Campbell
(1898-1972)

De kosten en de kracht van opwekking

Oorspronkelijke titel: The Price and Power of revival
by Duncan Campbell (1898-1972)

© Stichting Heart Cry

Website: www.heartcry.nl

Voor vragen en/of bestellingen: info@heartcry.nl

1^e druk, maart 2016

Vormgeving: AMV Drukkerij B.V.

Druk: De Groot Goudriaan bv, Goudriaan

ISBN 978-90-79465-63-7

NUR 707 - Trefwoord: Geloofsopbouw

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

VOORWOORD	7
INLEIDING OP DE 4 PREKEN VAN DUNCAN CAMPBELL	8
HOOFDSTUK 1 – Preek over Psalm 24:3-5	13
<i>‘Wie zal klimmen op den berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedrieglijk zweert.’</i>	
HOOFDSTUK 2 – Preek over 2 Koningen 4:2	21
<i>‘Uw dienstmaagd heeft niet met al in huis, dan een kruik met olie’</i>	
HOOFDSTUK 3 – Preek over Handelingen 4:29,31	29
<i>‘En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken (...) En als zij gebeden hadden, werd de plaats in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid’</i>	
HOOFDSTUK 4 – Preek over Galaten 1:20-24	39
<i>‘Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg! Daarna ben ik gekomen in de gewesten van Syrië en van Cilicië. En ik was van aangezicht onbekend aan de gemeenten in Judea, die in Christus zijn. Maar zij hadden alleenlijk gehoord, dat men zeide: Degene, die ons eertijds vervolgde, verkondigt nu het geloof, hetwelk hij eertijds verwoestte. En zij verheerlijkten God in mij.’</i>	
HOOFDSTUK 5 – Wereldberoemde preek van Jonathan Edwards	45
Thema: ‘Zondaars in de handen van een toornend God’	
<i>‘Mijne is de wrake en de vergelding, ten tijde als hunliedert voet zal wankelen; want de dag huns ondergangs is nabij en de dingen, die hun zullen gebeuren, haasten.’ (Deut. 32:35)</i>	

HOOFDSTUK 6	63
Thema: Waarom is God een vreemdeling in ons land?	
HOOFDSTUK 7	67
Thema: De opwekking die we nodig hebben	
BIJLAGE 1	75
Heden overleden de gemeente...	
BIJLAGE 2	77
Een gebedsgroep starten om te bidden voor herleving	
BIJLAGE 3	81
Een aantal handreikingen voor gezamenlijk gebed	
Doelstellingen van Stichting Heart Cry	83
Fondsoverzicht Stichting Heart Cry	84

VOORWOORD

God heeft in verleden tijden – gedurende verschillende opwekkingen – machtig gewerkt. Elke keer weer zie je hetzelfde patroon terugkeren: “Opwekking is een hernieuwde bewustheid van de heiligheid van God en een hernieuwde bewustheid van de ernst van de zonde”. In tijden van opwekking zie je dat de Heilige Geest krachtige zondenovertuiging bewerkt. De duisternis van het hart wordt aan het licht gebracht! Zondaren – veelal keurige kerkmensen – gaan inzien dat ze buiten Jezus Christus totaal verloren zijn. Ze gaan – soms massaal – hun zonden belijden en hun levens reinigen. Deze gereinigde vaten gaat de Heere vervolgens gebruiken tot krachtige getuigen, zodat door deze getuigen vele zielen gered worden.

Dit boekje bevat een aantal preken en teksten die behoren tot de zogenaamde klassieke opwekkingsliteratuur. Dit boekje bevat o.a. vier preken van Duncan Campbell en de wereldberoemde preek van Jonathan Edwards. Tevens hebben we een aantal appellerende teksten van Robert Murray MacCheyne en Oswald Smith toegevoegd én bijlagen die de lezer aanmoedigen om zelf een bidstond voor opwekking te gaan beginnen.

Het is ons verlangen dat de inhoud u en jou zal raken en een passie voor opwekking tot gevolg heeft. We hopen en bidden dat er in kerken en gemeenten bidstonden zullen ontstaan, zoals dat beschreven wordt in dit boekje. “Kleine groepen die de Heere aanroepen om Nederland krachtig te bezoeken met een door God gewerkte opwekking, tot eer en glorie van de drie-enige God.”

*Hartelijke herlevingsgroet,
Evangelist Arjan Baan
Sliedrecht, Januari 2016*

INLEIDING OP DE 4 PREKEN VAN DUNCAN CAMPBELL

De eerste vier hoofdstukken van dit boekje danken hun bestaan aan de geestelijke opleving op Lewis-and-Harris, een van de Hebriden eilanden van de noordwestkust van Schotland, gedurende 1940-1953.¹ Lewis en Harris beslaan samen 770 vierkante mijl en zijn verreweg de grootste van deze eilandengroep. Duncan Campbell kwam in december 1949 op dit eiland en hij was ongetwijfeld een man door God gezonden. Twee jaar daarvoor was Campbell een presbyteriaanse predikant in een industriële streek in Lowland. Hij was zelf een Schot en daarom had hij het op zijn hart zich te wijden aan evangelisatie onder de Gaelic-sprekende bevolking van de Schotse hooglanden en de eilanden. Na meer dan een jaar hierover gebeden te hebben, voegde hij zich bij *Faith Mission*. Januari 1949 ging hij daar werken. Hij had ditzelfde soort werk gedaan bij dezelfde zendingsorganisatie, meer dan vijftientig jaar daarvoor, voordat hij predikant werd in de United Free Church van Schotland.

Maar hij had het gevoel dat hij naar het eiland Skye moest gaan. Na een aantal evangelisatiecampagnes op dit eiland, met duidelijke tekenen van opwekking, schreef hij: 'Ik ben zo blij dat ik niet toegegeven heb aan mijn eigen voorkeur en naar Harris ben gegaan. Ik geloof dat mijn werk op dit behoeftige eiland ligt. Ik krijg overal op het eiland uitnodigingen.' En later: 'Ik heb een dringende uitnodiging naar Harris te gaan (...) maar mijn hart dringt mij sterk om in Skye te blijven.'

In oktober kwam er een dringend verzoek van een groep biddende mensen van het dorpje Barvas, op Lewis. Hun predikant nodigde hem uit om te komen preken. Hij had echter verplichtingen op Skye en daarom had hij weinig moed om naar Barvas te gaan. Daar kwam ook nog bij dat zijn comité vond dat hij zijn verplichtingen in Skye moest nakomen.

¹ De eerste vier hoofdstukken van dit boekje zijn toespraken die in 1956 door Duncan Campbell gehouden werden tijdens de Keswick conferentie in Wales. De toespraken zijn uitgegeven zoals ze gesproken zijn.

Toch dacht Campbell dat God hem naar Lewis leidde. Het was een overtuiging in zijn hart die zich verdiepte. Onvoorziene veranderingen gaven hem de mogelijkheid om ontslagen te raken van zijn verplichtingen. Hij kon daardoor binnen enkele weken naar Lewis vertrekken.

Hele dorpen werden krachtig aangeraakt toen God ging werken, en het volgende voorbeeld is typerend voor wat zich afspeelde in de kerken en huizen van de mensen overal op het eiland:

‘...een volle kerk, de dienst is voorbij, de gemeente die nog geen zin heeft naar huis te gaan, staat buiten de kerk in een verwachtingsvolle stilte. Plotseling klinkt er een kreet; een jongeman met een last voor de zielen van zijn medemensen, stort zijn hart uit in voorbede. Hij bidt totdat hij erbij neervalt en languit op de vloer in de kerk ligt. Maar de hemel heeft het gehoord en de gemeente, gedreven door de kracht van God, komt terug in de kerk en een golf van zondenovertuiging stort zich uit over de bijeenkomst en sterke mannen roepen om genade.

De dienst gaat door tot de kleine uurtjes, maar zo groot was de droefheid en zo diep de honger die mannen en vrouwen aangreep dat ze weigerden naar huis terug te gaan, hoewel anderen reeds bijeenkwamen in een ander deel van het eiland; en een aantal van hen die nu op weg gingen naar de kerk werden aangeraakt door een kracht die ze nooit eerder ervaren hadden. Anderen waren diep overtuigd van zonden en riepen om genade in hun eigen huis voordat ze naar de kerk gingen.

Niemand van hen die daar op die vroege ochtend bij was, kan het ooit vergeten. Sommigen huilden van verdriet en zorg, bij anderen werd het hart vervuld met blijdschap en liefde. Ze vielen op hun knieën. Ze waren zich slechts bewust van de aanwezigheid en kracht van God, die gekomen was met de zegen van opwekking. Binnen enkele dagen was de hele gemeente in de greep van een geestelijke opwekking. Kerken waren vol en de diensten duurden tot drie uur 's nachts. Het dagelijks werk werd grotendeels stilgelegd, omdat jong en oud beseftte dat ze de eeuwige realiteit onder ogen hadden gezien.’

Een bemoedigend kenmerk van onze tijd is de toenemende zorg over de situatie in onze tijd bij velen van Gods volk. We zijn gelukkig niet zonder gezegende tekenen van Gods gunst, zoals we die gezien hebben op de Hebriden en in de bidstonden die ontstaan zijn in veel delen van Groot-Brittannië. Een verslag van het Methodisten College in Ashbury spreekt over een opwekking die diep en echt is, en zich nu uitgebreid heeft over een aantal colleges in de Verenigde Staten.

Terwijl we God prijzen voor deze tekenen van Zijn gunst, besef ik dat de tijd gekomen is dat we onszelf als christenen heel eerlijk moeten onderzoeken en ons moeten afvragen wat wij doen om de vloedgolf van het kwaad dat ons land overstroomt in te dammen. Ik geloof dat de meesterlijke strategie van satan is dat hij onze krachten om de geestelijke strijd te voeren vernietigt, en we hebben heden ten dage maar al te veel bewijs van zijn succes op dit terrein. We moeten eensgezind met de profeet uitroepen: *‘Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen voor Uw aangezicht vervloten’* (Jesaja 64:1). We hebben mannen nodig met de geloofsovertuiging van de profeet. Hij geeft duidelijk te kennen dat er onmogelijk iets gedaan kan worden, tenzij God neerdaalt. Als er echter een manifestatie van Gods kracht zou zijn, zou het wonder gebeuren, en bergen van onverschilligheid zouden wankelen en natiën zouden sidderen.

Ik geloof dat Christus op het huidige strijdtoneel Zijn positie inneemt en het grote eind-offensief begonnen is. Wij zijn geroepen om naast onze Verlosser te staan als Zijn medewerkers in deze geweldige dienst van voorbede. Hudson Taylor schreef aan Jonathan Goforth: *‘Broeder, als u de provincie Honan wilt winnen, moet u voortgaan op uw knieën.’*

In onze dagen is er veel activiteit op het terrein van gemeente- en zendingswerk, maar wij doen er goed aan te beseffen dat geen enkele hoeveelheid activiteit in de dienst van de Koning het verwaarlozen van de Koning Zelf kan compenseren. Ik geloof niet dat de duivel zich druk maakt om tussen ons en het werk te komen, zijn grote zorg is om tussen ons en God te komen.

Menig dominee, ouderling of christelijk werker heeft zijn geestelijk leven begraven in het graf van zijn activiteiten. Het is mogelijk heel veel te doen in de naam van godsdienst wat toch niet aanvaardbaar is voor God. Het Woord van God verklaart: *'Niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere der heirscharen'* (Zacharia 4:6). We hebben ongeestelijke methodes en onbijbelse activiteiten op het gebied van evangelisatie ingevoerd, die naar mijn mening het leven van de gemeente bedreigen.

Mrs. Penn-Lewis heeft ooit gezegd: 'Ik heb ondervonden dat de tegenwoordigheid van God aantrekkelijker is dan geestelijke entertainment. De waarheid is dat wij niet met de wereld kunnen concurreren. We moeten winnen door de kracht van iets dat de concurrentie ver te boven gaat en dit is de tegenwoordigheid en de kracht van de Heilige Geest.'

Iemand anders heeft gezegd: *'De eerste Gemeente heeft overwonnen, omdat zij ver boven het heidendom uitstak in elk opzicht'*. Met andere woorden, zij toonden een kwaliteit van leven die je alleen kunt verklaren door de Heilige Geest. Hun werk en getuigenis kunnen we niet anders verklaren dan alleen dat het God is. Hoe nodig is het dat wij terugkeren tot gezond geestelijk leven dat leidt tot bekering en waarachtige nederigheid. Hoe nodig is het dat wij een gezindheid bezitten van volledige overgave en onszelf gekruisigd weten en daarom elke aardse ambitie hebben opgegeven, opdat het hart van de Heere alleen bevredigd wordt.

De lessen en principes die in dit boekje staan, zijn ontstaan ten tijde van deze geestelijke opwekking.

HOOFDSTUK 1

‘Wie zal klimmen op den berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedrieglijk zweert.’ (Psalm 24:3-5)

Dit leven waartoe wij geroepen zijn, kunnen we alleen binnengaan door de poort van een volledige overgave zonder iets achter te houden. Overgave is geen heiligmaking, maar er kan geen heiligmaking zijn zonder mijzelf over te geven aan de Heere. Iemand heeft gezegd dat het wezen van de zonde is: ‘Ik claim het recht op mijzelf.’ Algehele overgave is het loslaten van die claim. Die overgave van mijzelf voor het aangezicht van God brengt ons tot de radicale ervaring van wat ik volkomen heiligmaking zou willen noemen. Daarom schrijft de apostel in Romeinen 12: *‘Stel uw lichamen tot een levend, heilig en God welbehagelijke offerande (...) en wordt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken.’* Er kan hier geen sprake zijn van halve maatregelen. Het spijt me te moeten zeggen dat we in een tijd leven dat we een christendom hebben dat gemakkelijk gemaakt is, om het zo aan te passen aan een wereld die niet bereid is de werkelijkheid onder ogen te zien; een aanpassing aan de wereld die meer verlangt naar amusement dan naar onderricht in de dingen van God. Het is buiten kijf dat er tegenwoordig een onwilligheid is om de implicatie van Golgotha onder ogen te zien. Jezus heeft gezegd: *‘Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij’* (Mattheüs 16:24). Velen van ons zijn zich zeer bewust van de noodzaak van een opwekking.

Levend christendom staat op een laag pitje en er zijn velen die met de profeet uit vroegere tijden uitroepen: *‘Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen voor Uw aangezicht wankelden’* (Jesaja 64:1). Ja, dit gebed is op onze lippen, maar ik vraag me soms af of deze waarheid wel in ons hart is. Het opgeven van het zelfleven moet voortdurend het belangrijkste principe van het christelijke leven zijn.

Daar waar eerlijkheid en oprechtheid is, waar gehoorzaamheid en geloof gevonden worden, is dit volle leven van God op heerlijke wijze mogelijk. God heeft in Zijn wonderbare barmhartigheid de mogelijkheid gegeven om een leven te kunnen leven van reinheid. Een leven van kracht, een leven waar voortdurend de zegen van opwekking stroomt. Een leven dat zijn krachtbron in God heeft! Telkens weer is mij deze vraag gesteld: 'Is het mogelijk om in onze praktische ervaring dit leven van innige gemeenschap te kennen, en werkelijk een rein hart te hebben?' Kunnen wij werkelijk op de berg des Heeren klimmen en staan in de plaats Zijner heiligheid met reine handen en een zuiver hart?

Wesley heeft een lied gemaakt met de woorden dat het absoluut onmogelijk is dat de heerschappij van de zonde in mij zou ophouden. Maar toch – schrijft hij in zijn lied – kan het! 'Als niets te moeilijk is voor U, dan zijn alle dingen mogelijk voor mij!' Zo moet het ook in ons hart leven.

Ik wil getuigen dat de bewustheid van deze heerlijke waarheid mijn leven en mijn bediening zeven jaar geleden totaal veranderde en op de kop zette. Na zeventien jaar in een dorre woestijn geleefd te hebben, verslagen en gefrustreerd in het christelijke werk en de bediening, kwam ik plotseling tot het besef dat God voorzien had in reine handen en een zuiver hart. En op mijn aangezicht om vijf uur in de ochtend leerde ik de herstellende kracht van het bloed van Christus kennen en besepte ik diep in mijn hart de helende kracht van het bloed.

Ik weet dat de opwekking in Skye en later in Lewis enigszins te maken heeft met de ervaring die ochtend. U vraagt mij hoe dat zo gekomen is? Wat bracht mij tot dat volle besef van heerlijke bevrijding in de Heilige Geest? Dat kan ik in één woord beantwoorden: een doop van God. U mag het verklaren zoals u wilt, maar het was een doop van God. Die ervaring werd in mijn geval voorafgegaan door geestelijke honger, een verlangen dat God iets zou doen.

Het zal jullie ongetwijfeld interesseren om te horen dat de opwekking in Lewis op dezelfde manier begon. Het begon niet omdat ik daar naar-

toe ging. God was al op een machtige wijze aan het werk, voordat ik de gedachte had naar Lewis te gaan. Dit is hoe en waar het begon: een aantal mannen en twee oudere vrouwen werden zich daar bewust van de ernstige nood in hun kerk. Elke menselijke inspanning had gefaald en hen ernstig teleurgesteld. Ze beseften dat het enige dat nog voor hen overbleef was om terug te vallen op God. O, hoe waar is het dat wanhoop vaak de baarmoeder is waaruit waar geloof geboren wordt. Wanneer de mens aan het eind van zichzelf komt – aan het eind van al zijn menselijke krachten – dan heeft hij Gods begin bereikt. Dat was waar ik aangeland was en dat was ook waar de mensen uit Lewis aangeland waren. Ze sloten een plechtig verbond dat ze niet zouden rusten of met bidden zouden ophouden voordat Hij 'Jeruzalem' tot een lof op het eiland gemaakt had. Volgens het verslag van de plaatselijke predikant waren er altijd mensen die 's nachts bij elkaar kwamen en vol vertrouwen op God wachtten om Zijn kracht te openbaren.

Je zag daar twee oudere zusters op hun aangezicht voor de turfkachel, drie nachten per week, die slechts op één belofte pleitten. En wel deze ene belofte: *'Want Ik zal water gieten op den dorstige en stromen op het droge'* (Jesaja 44:3). Deze belofte was, zoals ze zeiden, gedaan door een God die Zijn verbond houdt en altijd Zijn verbondsbelofte dient na te komen. En dus wachtten zij en de maanden gingen voorbij en er gebeurde niets, totdat op zekere morgen een jongeman in het gezelschap dat gedeelte uit Psalm 24 voorlas dat wij ook gelezen hebben: *'Wie zal klimmen op de berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen en zuiver van hart is (...) Die zal de zegen ontvangen van de Heere.'* Terwijl hij naar zijn biddende vrienden keek, zei hij: 'Broeders, het is volgens mij allemaal maar sentimentele onzin om te bidden zoals wij bidden, om te wachten zoals wij hier wachten, zolang wijzelf niet in de juiste verhouding tot God staan.' En toen bad hij: 'Zijn mijn handen rein? Is mijn hart zuiver?'

Hij kwam niet verder. Op dat ogenblik kregen ze een besef van God, en werden ze zich bewust van Zijn aanwezigheid, die hen uittilde uit de sfeer van het gewone in de sfeer van het buitengewone. Drie van hen

vielen languit op de vloer. Ze beseften op dat moment dat ze niet langer op het terrein van het natuurlijke waren, maar op het niveau van het bovennatuurlijke. De opwekking was gekomen en de kracht die ontbrandde in die schuur zette de hele gemeenschap van Lewis in vuur en vlam.

Deze enkele mannen en twee oudere vrouwen ontdekten deze diepe waarheid, dat een opwekking van Godswege altijd samen moet gaan met heiligheid en Nieuwtestamentische afscheiding. Ja, dat was de waarheid die zij ontdekten. Opwekking kwam eraan en God werd geëerd en ze zagen mensen die op zo'n bovennatuurlijke wijze veranderd werden, dat heiligheid elk onderdeel van hun wezen, lichaam, ziel en geest, kenmerkte. Dat was de waarheid waardoor ze gegrepen werden en die waarheid beroerde heel Lewis en Harris. Er was een diep verlangen, een roep om vergeving.

Laten wij eerlijk zijn voor Gods aangezicht en de werkelijkheid onder ogen zien en daardoor gegrepen worden. Zie ik mijn eigen wanhopige nood? O, werden we maar gedoopt in eerlijkheid, gegrepen door oprechtheid, die ons met de mensen van Barvas doet uitroepen: 'Is mijn hart zuiver? Zijn mijn handen rein?'

Deze grote zegen van een zuiver hart en van reine handen is een menselijke noodzaak. Heiligmaking is Christus op de troon. Als het geheim van heiligheid daarin schuilt dat de ziel volledig vervuld is met het leven van Christus, als de doop met de Heilige Geest in feite de openbaring van Jezus is, als de schoonheid van een christelijk karakter voortkomt uit het feit dat Zijn persoonlijkheid in de mijne wordt geopenbaard, dan is zeer zeker de grote behoefte van de christelijke kerk vandaag een rein hart.

'Wie zal klimmen op de berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats zijner heiligheid? (...) Die zal de zegen ontvangen van de Heere' – dat is opwekking; dat is God gemanifesteerd in een menselijke persoonlijkheid en daar worden de sluizen van de hemel geopend en de dorre plaatsen overstroomd met God. Dat is het verschil tussen opwekking en succesvolle evangelisatie. In succesvolle campagnes komen hier tien of twintig tot bekering en daar misschien wel honderd, maar de gemeenschap als

geheel blijft onveranderd. De mensen zijn op weg naar hun hel zonder Christus. Maar als God neerdaalt, als harten door Hem gereinigd worden, dan vindt Hij een weg waarlangs Hij kan werken. De gemeenschap wordt doordrenkt met God, zodat velen van hen die de Heiland gevonden hebben, in een reddende relatie met Hem komen, voordat ze zelfs maar in de buurt van een kerk of samenkomst zijn geweest.

God is soeverein in Zijn werk onder de mensen en, als dit waar is, is de nood niet een nieuwe methode op het terrein van evangelisatie, niet een nieuwe benadering van de waarheid, niet een betere organisatie, maar een doop van reiniging, zodat wij tot bruikbare instrumenten voor God gemaakt worden. Als de zonde zich doet gelden en je de kracht daarvan kent, als we door die kracht in gebondenheid en ellende vastgehouden worden, als afschuw van jezelf en wanhoop de symptomen zijn van de dodelijke werking van de zonde, dan is ongetwijfeld onze grootste nood en behoefte dat God de oorzaak aanpakt. De oorzaak is een zondig hart.

Dit is een goddelijke belofte. Niets is duidelijker dan de belofte van God op dit punt: *‘Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheid en van al uw afgoden zal Ik u reinigen.’* Let op de woorden ‘van al’. Als alles weggedaan is, blijft er niets meer over. Dit is waar het wonder van heiligmaking gezien wordt. Deze heerlijke, machtige en volledige bevrijding komt niet door inspanning van mijzelf, maar door de bovennatuurlijke kracht van de Heilige Geest.

Ik zou u nu mee kunnen nemen naar het dorpje in Lewis waar een jongeman deze grote ontdekking deed. Hij was buiten op de heuvel en worstelde met de verdorvenheid van zijn eigen hart. Hij was zes maanden daarvoor tot bekering gekomen en worstelde met zijn verdorven natuur en plotseling kwam deze vraag bij hem op: ‘Kan Christus niets beters tot stand brengen dan dit?’ Hebt u dat ook ooit gezegd? Op dat moment sprak een Bijbeltekst tot hem: *‘Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde’* – en op dat ogenblik werd de jongeman boven zijn nederlaag en frustratie uitgetild en overgebracht in Gods heiligdom. Ik geloof dat als de dag van afrekening komt, het zal blijken dat er meer

mensen tot Christus gekomen zijn door het gebed en het leven van deze jongeman dan door de inspanning van alle dominees in Lewis bij elkaar, mijzelf meegerekend.

Wat God niet al kan doen door een man die volkomen en geheel vervuld is met de Heilige Geest, door reine handen en een zuiver hart! Ik wil graag dat u dit ziet als een heerlijke mogelijkheid – ook voor u.

U hebt gehoord over de opwekking op de Hebriden, in Kongo, in Korea, in Brazilië. Dan roep je uit: ‘O, kan God het opnieuw doen?’ Ik antwoord op gezag van dit Boek: ‘Ja, God zal het opnieuw doen als Hij een gemeente vindt die Hij kan vertrouwen, als Hij een man vindt die Hij de opwekking kan toevertrouwen.’ God heeft zulke mensen in Lewis gevonden – ik zeg dit zonder enige aarzeling – mensen die Hij kon vertrouwen.

Ik wil illustreren wat ik bedoel. Wij waren in een dorpje waar de situatie werkelijk moeilijk was. Een bepaald deel van de christelijke gemeenschap ging fel tegen mij te keer omdat ik niet de waarheid zou verkondigen, omdat ik de waarheid verkondigde die ook het Nieuwe Testament verkondigd, dat er een Verlosser is die ons verlost van de zonde. Ik verkondigde de waarheid en ik had tegenstand en die was zo succesvol dat slechts zeven mensen uit deze gemeenschap naar de samenkomst in de dorpskerk kwamen. Aan het einde van een samenkomst kwam één van de broeders naar mij toe en zei: ‘Meneer Campbell, deze kwade machten gaan slechts uit door bidden en vasten, en dus komen we vanavond bijeen in de boerderij. Wij gaan de nacht doorbrengen in gebed.’ En dat deden wij. We waren met zo’n dertig man en we begonnen te bidden. De uren gingen voorbij en ik worstelde en kwam maar niet verder. Na middernacht, tussen twaalf en één uur ’s nachts, zei ik tegen een jongeman in de samenkomst: ‘Ik voel me door God geleid om jou te vragen te bidden’, en die beste man ging staan en bad. En in zijn gebed sprak hij woorden zoals ik nog nooit eerder in een gebed gehoord had. Hij zei: ‘Heere, U hebt een belofte gedaan en gaat U dat ook doen? Wij geloven dat U een God bent die het verbond houdt. Wilt U nu trouw zijn aan Uw verbond? U hebt gezegd dat U water zult gieten op het dorstige en stromen op het droge. Ik weet niet hoe het met anderen staat voor Uw

aangezicht, ik weet niet hoe het met de predikanten staat, maar als ik mijn eigen hart ken, dan weet ik hoe het met mij staat, en ik zeg U dat ik dorstig ben. O, ik ben zo dorstig naar een manifestatie van de Man aan Uw rechterhand.' En toen zei hij dit: 'Heere, voordat ik ga zitten, wil ik U nog zeggen dat Uw eer op het spel staat.'

Hebt u ooit zo gebeden? Hier is een man die het gebed des geloofs bidt. Ik geloof graag dat engelen en aartsengelen neerkeken vanuit de Heerlijkheid en tegen elkaar zeiden: 'Dit is een man die God gelooft. Hier is een man die vast durft te staan op de belofte van God en van de troon neemt wat de troon beloofd heeft.' Geloof het of niet, het huis stond te schudden als een blad aan de boom, de borden rammelden in de kast en een ouderling die vlakbij mij stond zei: 'Meneer Campbell, een aardbeving.' Ik zei: 'Ja', en ik sprak meteen de zegen uit en ging naar buiten en trof de gemeente aan, met een levend bewustzijn van God. Mannen en vrouwen droegen bankjes en stoelen aan en vroegen: 'Is er plaats voor ons in de kerk?'

De opwekking brak niet uit omdat Duncan Campbell daar was. Absoluut niet! Maar omdat God een man vond die Hij kon vertrouwen, een man die de belofte van God durfde geloven.

Ik geloof dat als God reine handen en een zuiver hart vindt, we bronnen in de woestijn en rivieren in de dorre plaatsen zullen zien.

Een poosje geleden waren er zeven Amerikaanse predikanten in Lewis. Ze wandelden door een zekere vallei toen ze van alle kanten liederen en gezang hoorden. Het was een lied van lofprijzing, gebaseerd op Psalm 72. Eén van de predikanten wendde zich tot de anderen en zei: '*Dit is de hemel; de hemel omringt ons*'. De gemeente van Uig zal die nacht nooit vergeten. De zegen van de opwekking was gekomen en had zijn hoogtij bereikt. Op die vloedgolf werden mannen en vrouwen binnengebracht in het Koninkrijk van God. O, dat God dit opnieuw zal doen.

Lieve mensen, laten wij op ons aangezicht vallen voor God en bidden dat Hij ons nog eens wil bezoeken in Zijn barmhartigheid en dat wij, Zijn volk, opnieuw de berg van God mogen beklimmen en staan in de plaats Zijner heiligheid. Moge de Heere ons dat geven!

HOOFDSTUK 2

‘Uw dienstmaagd heeft niet met al in huis, dan een kruik met olie’

(2 Koningen 4:2)

Dit is één van de meest fascinerende verhalen in het Oude Testament. U herinnert zich dat één van de zonen der profeten gestorven was. Hij liet een weduwe met twee jongens achter. Het lijkt erop dat de vrouw op dit moment in financiële moeilijkheden verkeerde en de schuldeisers waren gekomen om haar twee kinderen als knechten te gebruiken. In haar wanhoop roept ze de man Gods. Ze laat Elisa komen en vertelt hem haar droevige verhaal. Hij luistert en vraagt dan: ‘Wat hebt u in uw huis?’ en zij antwoordt: ‘Niets dan een kruik met olie’. Dan zegt de profeet haar dat ze haar twee jongens eropuit moet sturen om zoveel mogelijk lege vaten te verzamelen. Dat deden ze en ze bleven vaten aanvoeren totdat één van de jongens tegen zijn moeder zei: ‘Er is geen vat meer’. Dan lezen we de betekenisvolle woorden: ‘En de olie stond stil’. Dit is de achtergrond van onze tekst. Er kwam een moment dat de olie ophield te stromen, niet omdat de bron opgedroogd was. Nee, er was geen capaciteit meer om de olie op te vangen. Er waren geen lege kruiken meer.

De Heere bleef net zolang geven als zij lege vaten brachten. Alleen in lege vaten kon Hij de olie uitgieten. Volgens mij kunnen we hieruit de eenvoudige waarheid leren dat God Zichzelf wil wegschenken. Hij wil Zich telkens en telkens weer geven, zolang wij datgene naar Hem toebrengen waarin Hij zich kan uitstorten.

In deze mooie geschiedenis wil ik de aandacht vestigen op drie eenvoudige gedachten die hier naar voren komen.

- I. **Een grote nood.** ‘Uw dienstmaagd heeft helemaal niets.’
- II. **Een groot vertrouwen.** Ze zei: ‘Roep de man Gods’, in vol vertrouwen en verwachting dat God deze situatie kon oplossen.

III. De kracht van gehoorzaamheid. 'Ze ging heen, deed wat de profeet haar opdroeg en het wonder geschiedde.'

1. Een grote nood

We willen nu het eerste punt beter bekijken: een grote nood. 'Uw dienstmaagd heeft niets in huis dan een kruik met olie'. Misschien was dit kruikje met zalfolie door haar man gebruikt. Het is goed mogelijk dat het kruikje sinds de dag van zijn dood op de plank had gestaan. Niks had ze behalve dit kleine kruikje. Dat was wel heel weinig. Ik wil echter graag de aandacht vestigen op het feit dat de profeet er iets in zag op grond waarvan hij kon werken, iets waardoor het wonder ging gebeuren. Merk op dat, als ze haar nood noemt en spreekt over de wanhopige situatie, haar oog op het kruikje met olie rust.

Is mijn en uw besef van nood, de grond waarop God kan werken? O, hoe waar is het dat echte honger een opening voor God schept! *'Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd (ge-vuld) worden.'* De reden dat wij niet gevuld worden is simpelweg dat we niet hongeren naar God. Misschien hongeren we naar andere dingen, maar niet naar gerechtigheid.

Ik geloof dat God trouw is aan Zijn belofte. Ik geloof dat Hij een God is die Zijn verbond houdt. Ik lees in het Woord dat zij die hongeren verzadigd (gevuld) zullen worden. De crisis van de bekering moet te allen tijde beschouwd worden als een overtuiging van schuld, maar de crisis van heiligmaking is een overtuiging van gebrek, van tekortschieten. Er moet een roep zijn vanwege mijn tekort, een uiting van honger; een waarachtig verlangen naar God, een vat waarin God Zich wil uitgieten. O, dat God toch een honger in ons mag opwekken. Misschien beseft u dat u vergeving nodig hebt. U bent zich dan bewust van een besef aan schuld. Waarom?

U bent nog steeds onbekend met de genade en met God, bewust dat u tegen Hem gezondigd hebt, dat u in opstand bent gekomen tegen de Allerhoogste en dat u vergeving nodig hebt; dat is uw behoefte, uw nood.

Laat mij u verzekeren dat een besef van nood, een bewustzijn van schuld, een vat is waarin God Zijn vergeving en Zijn herstellende genade wil gieten.

Of misschien bent u zich bewust van nederlagen, bewust dat u ten aanzien van God gefaald hebt. Laten we nooit vergeten dat Gods karakter u al op het oog had voor de wereld er was, en Zich verbindt met u en met Zijn volk. Als we in de ogen van de wereld falen, faalt Hij. Als wij falen, wordt Zijn naam bezoedeld. Zijn glans wordt gedooft en de mensen worden niet tot Hem getrokken, maar eerder van Hem afgehouden. Ja, Gods karakter was al voor de wereld met u verbonden. Misschien hebt u een andere worsteling. Misschien hebt u ontdekt dat u een slechte vertegenwoordiger van God bent. Of hebt u een besef gekregen dat u gefaald hebt...

Ik herinner me nu ineens wat er gezegd werd door Dr. Stuart Holden op de Keswick Conferentie van 1924. Hij vertelde ons over een man die hij in zijn gemeente had gehad, een christelijk werker, een man door God gebruikt, maar die helaas ernstig in zonde viel. O, *'laat hem die meent te staan, toezien dat hij niet valle.'* (1 Kor. 10:12)

Deze man viel en moest zeven jaar de gevangenis in. Door Dr. Stuart Holden werd hij teruggebracht naar Jezus en naar de herstellende kracht van het kostbare bloed van Jezus Christus. Hij schreef op het schutblad van zijn gevangenis-Bijbel: 'De ziel die door falen, schaamte of pijn tot Jezus komt, mag door Zijn wonderbare liefde en genade weer opstijgen, ook al was hij een vogel met een gebroken vleugel.' Een besef van nood en de geest van berouw is een vat waarin God Zich wil uitgieten in herstellende, genezende genade. Is er vandaag de dag niet overal een besef van nood? Ik kom het overal tegen.

We hebben het één en ander geprobeerd in een poging belangstelling voor de dingen van God te wekken, maar is het niet zo dat we van elke poging teruggekomen zijn met een besef van 'we weten het niet meer', van frustratie, en we hebben telkens weer gezegd: 'We kunnen het niet als het van ons mensen afhangt.' Overal gaat er een roep uit dat God iets

zal doen. God bereidt Zich een werktuig. Misschien is het nog niet rein genoeg voor God. Is Hij Zijn werk met ons al begonnen? Is Hij het reinigingsproces al begonnen? *'Reinigt u, gij die de vaten des Heeren draagt'* (Jesaja 52:11). God zal Zijn Heilige Geest niet uitgieten in datgene wat verontreinigd is door falen. God verlangt een rein vat. Zijn wij rein? Ja, er is een honger, en daarom zijn we bemoedigd om te geloven dat de opwekking nabij is.

Ik denk weer aan die mensen op de Hebriden. Wat een verlangen hadden ze. Ze waren gedurig in gebed en wachtten op God. Ze riepen: *'O God, scheur de hemelen en daal neer'* en al die tijd deed God Zijn werk in hen en het reinigingsproces ging door tot het moment kwam dat de engelen en aartsengelen over de toppen der heerlijkheid keken en riepen: 'God, de vaten zijn rein, het wonder kan nu gebeuren.' Ik geloof dit met mijn hele hart; het is de diepe overtuiging van mijn ziel dat ze voortdurend over de toppen der heerlijkheid kijken en wachten op een voorbereid volk. Het is één ding om het uit te roepen, het is één ding om het te zingen, het is één ding om over opwekking te spreken, maar geef mij een volk op hun aangezicht, die zoekt om in de juiste relatie met God te komen, en als dit gebeurt zullen we spoedig de uitwerking ervan weten in ons land.

Nee, ik zeg niet dat de nood overal uitgesproken is, maar het mislukken van de beste pogingen van de mens is voor iedereen duidelijk en ik geloof dat de dag niet ver meer is dat de Gemeente het zal gaan uitroepen tot God en dan zal God gaan antwoorden.

In het geval van de weduwe was het duidelijk dat ze in grote nood was en ze riep uit: 'O, man van God, kom! De situatie is wanhopig, mijn beide jongens worden me afgepakt. God, kom en doe wat aan de situatie'.

God loste het probleem voor deze vrouw op door een machtig wonder. En prijs God, het wonder kan ook nu nog gebeuren. We weten dat God ons veel dingen kan geven, maar Zijn beste gaven kan Hij niet geven, tenzij wij ernaar hongeren. Hij kan bijvoorbeeld niet iemand wijs maken als die de lessen weigert. Hij kan niet iemand van zijn zonden verlossen

als die mens met beide handen aan zijn zonden wil vasthouden. Hij kan niet iemand heilig maken als die persoon geen verlangen heeft naar een heilig leven. Is het niet waar dat wat de christelijke kerk vandaag de dag nodig heeft heiligheid is; een volk dat begeert in de wegen van God te wandelen?

Eens had ik het voorrecht om tot een groep jongelui te spreken en wat was het een vreugde naar hun verlangens en aspiraties te zitten luisteren. Wat een voorrecht was het om hen te vertellen over de kracht van een inwonende Christus. Ik herinner me dat ik dit gezegd heb: 'Het belangrijkste in ons is niet wat wij zeggen of wat we doen, maar onze onbewuste invloed die doordrongen is van het leven van Christus.' O, de kracht, de innerlijke gedrevenheid van een persoonlijkheid die met God vervuld is. Als dit plaatsvindt staat de opwekking voor de deur. Een doop van heiligheid, een demonstratie van een godvruchtig leven is zo noodzakelijk in deze tijd. De mate van de intensiteit van je verlangens is de mate van je behoefte.

God reageert niet op een zwakke vluchtige wens. Stel je eens even voor dat die jongens van die weduwe, terwijl ze de vaten onder de straal olie hielden, meer geïnteresseerd waren in een vlinder in de zon dan dat ze hun ogen gericht hielden op de olie. De kans was groot dat de meeste olie dan verloren zou gaan. Maar is dat niet de manier waarop velen van ons tot God komen? We verlangen naar opwekking, we verlangen in onze eigen gemeente of kerk een nieuwe beweging te zien en we roepen: 'God, zend het ons', maar de hemel roept: 'Is jullie oog gericht op Mij? Het moet eerst tussen jullie en Mij in orde zijn.' Ik lees in het Oude Testament: *'Zij vreesden den Heere, en dienden ook hun goden'* (2 Koningen 17:33). Belijden we dat we Hem vrezen, maar dienen we onze eigen goden, onze eigen belangen? Moge God ons in de waarheid leiden!

Is er een honger, is er een roep: 'Ik heb niets, ik heb niets behalve een besef van grote nood?' O, buig u neer in Zijn tegenwoordigheid en erken het. Breng dat vat van oprechtheid en van waarachtig zoeken naar God en dan zal de belofte vervuld worden: *'Ik zal water gieten op het dorstige.'*

Vergeet niet dat opwekking te maken heeft met Gods volk. Ik zeg soms – met het gevaar – dat ik verkeerd begrepen word: ‘Wij bidden niet voor opwekking, zodat zielen gered worden, maar zielen worden gered omdat wij tot opwekking komen.’ Zielen zullen worden gered als de dorstigen verzadigd worden. Als dorstigen verzadigd raken, zullen er stromen op de dorre grond komen (Jesaja 44:3). **Als u opwekking wilt beleven, maak dan úw leven in orde met God.** Als u niet bereid bent om het laatste dat u nog vasthoudt naar Hem toe te brengen, houdt dan alstublieft op om te praten over opwekking. Al je praten en bidden doet de demonen schaterlachen. Het is zo langzamerhand tijd dat onze ogen opengaan voor de realiteit. Zijn we werkelijk dorstig? Hongeren en dorsten we werkelijk naar het hemelse manna: Jezus?

2. Een groot vertrouwen

Tegelijkertijd zien we dat deze vrouw geïnspireerd werd door een groot vertrouwen. Ja, de man van God was daar en als ze slechts met hem contact kon krijgen, zou er een wonder gebeuren. De jongens konden thuis blijven en het probleem was opgelost. Ze vond de man Gods – misschien na lang zoeken – en het wonder gebeurde...

Waarom gebeurt het wonder vandaag niet? We hebben contact met gemeenten, met zendingsgenootschappen, met conferenties voor de verdieping van ons geestelijk leven, maar hebben we ook contact met God? Dáár gebeurt het wonder. Ja, dat was haar vertrouwen; ze had geloof dat alleen op God ziet. Dat was wat die heiligen op de Hebriden inspireerde om te bidden: ‘God, U hebt opwekking beloofd en als U het ons niet geeft, hoe kan ik U ooit weer vertrouwen?’ Ik zeg je dat dit gebed het hart van God verblijdt moet hebben.

Dat is de inspiratie van een groot vertrouwen. God heeft beloofd en God zal Zijn belofte vervullen. God is de God van opwekking en Hij zal ons weer tot leven wekken. God is een God van kracht en Hij zal mensen vinden die een voorbereid hart hebben.

Verlangen hebben is één ding, vertrouwend verwachten dat het verlangen vervuld zal worden is heel iets anders. En ik wil duidelijk stellen

dat die twee altijd samengaan. Dit is slechts een andere manier om te zeggen: *'U geschiede naar uw geloof'*. Ik vrees dat velen van ons minder verwachting hebben dan verlangen. Wij bidden om kracht, wij bidden om heiligheid, wij bidden om opwekking en er schijnt niets te gebeuren. Waarom liet de weduwe de profeet halen? Omdat zij verwachtte dat het wonder daadwerkelijk zou plaatsvinden.

Er is iets dat verder gaat dan toewijding, verder dan heiligmaking en dat is een onvoorwaardelijk Godsvertrouwen. Het is niet eenvoudig om daarin te staan, maar ik heb mensen gekend die daarin vaststonden en ik heb wonderen zien gebeuren voor mijn ogen. Dieper dan toewijding is Gods belofte: *'Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge'* (Jesaja 44:3). Onderdrukt het bloed van Jezus Christus Zijn Zoon de zonde? Nee! Neutraliseert het de zonde? Nee! We gebruiken de verkeerde woorden. We moeten de taal van de Heilige Geest gebruiken: 'Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, **reinigt ons** van alle zonden'. Dan roepen wij uit in Gods tegenwoordigheid: 'Ik ben met Christus gekruisigd. Het kruis heeft mij vrijgemaakt en ik leef nu in Jezus en Hij leeft en regeert in mij'. Dat is het geheim van heiligheid; niet mijn heiligheid, maar de Zijne. 'Jezus, ontledig mij en vul mij met Uw volheid tot aan de rand.' Dat is Zijn belofte – niet alleen kracht, ook reinheid. Dat is het bijzondere voorrecht van de Heilige Geest, om te louteren en daarna te bekrachtigen.

3. De kracht van gehoorzaamheid

Dat brengt ons bij ons laatste punt en daar kan ik kort over zijn. Denk eens aan de volledige en krachtige gehoorzaamheid van de vrouw. Ze ging heen en sloot de deur. Ziet u, er was in de nood voorzien toen aan de voorwaarden voldaan was. Dit lees ik ook in het Woord van God: 'Als iemand de wil heeft om Zijn wil te doen, zal hij weten...' (Joh. 7:17a).

Hij zal de wil van God kennen in velerlei opzicht. Hij zal bevrijding kennen, hij zal de werkelijkheid van een inwonende Christus kennen, hij zal de kracht kennen die hem in staat stelt om in de wegen van Gods geboden te wandelen, ja, hij zal God kennen. Ik wil in alle nederigheid en

eerbied zeggen dat voor mij de grootste werkelijkheid, het grootste feit in het leven, de **tegenwoordigheid** van de Heere Jezus is. Ik heb Hem lief. Dat is voor mij groter dan de prediking en het is groter dan een opwekking te hebben. Ik dank God voor wat ik heb mogen meemaken met betrekking tot opwekking, maar het grootste van alles is om gemeenschap met Jezus te hebben!

Als we Zijn wil doen, zullen we dit weten. Dit is een algemeen principe. Verlangen en wensen is allemaal goed en wel, maar als dat niet voortkomt uit ervaring en gehoorzaamheid, brengt het de ziel niet Gods zegen.

Was het niet Hudson Taylor die eens zei: *‘God geeft Zijn Heilige Geest niet aan hen die naar Hem verlangen, niet aan hen die er om bidden, niet aan hen die begeren voortdurend vervuld te zijn; Hij geeft Zijn Geest aan hen die Hem gehoorzamen?’* (Handelingen 5:32)

Gaat u uw lege vat brengen? Als u dat doet, zal Hij het vullen.

HOOFDSTUK 3

‘En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken (...) En als zij gebeden hadden, werd de plaats in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid’ (Handelingen 4:29,31)

We willen nu aan de hand van dit Schriftgedeelte de principes nader beschouwen die geestelijke opwekking bepalen. Het is een algemene waarheid dat we in een wereld leven die zich in een zee van moeilijkheden bevindt. Stevige fundamenten waar we vroeger op bouwden, zijn aan de kant gelegd, en voor ons zijn het slechts schaduwen die bij een verdwenen verleden horen. Overal zien we tekenen van frustratie, dorheid en nederlaag en ik veronderstel dat we het er allemaal over eens zijn dat levend christendom op een laag pitje staat.

Volgens mij is de allerbelangrijkste vraag op dit moment wat wij als Gemeente te bieden hebben aan een generatie die wakker is, maar niet de ware weg ten leven kan vinden. Ik ken geen belangrijkere vraag, zo wezenlijk, zo vernietigend in de consequenties als deze vraag: ‘Is de Gemeente van vandaag een licht dat mensen de weg wijst naar het kruis?’

Is het niet zo dat we maar al te vaak bevangen zijn door schroom en daarom niet bereid zijn om ons in te spannen voor een opwekking? Als er een boek is dat deze neiging kan corrigeren, is het wel het Woord van God. Hier in het gedeelte dat we zojuist gelezen hebben, hebben we een opmerkelijke illustratie. Ik ontdek hier dat de Gemeente over een kracht beschikt die de strategie van de hel te slim af is en kan verslaan, en die maakt dat dood en nederlaag verdwijnen voor het aangezicht van de Heere des levens. Dorheid en onvruchtbaarheid voelen Zijn bevruchtende kracht. Ik geloof dat we er goed aan doen om een of twee vragen eerlijk en oprecht onder ogen te zien.

1. Hoe komt het dat wij, hoewel we beweren dat het Evangelie een kracht Gods is, het bovennatuurlijke toch zo weinig zien werken?
2. Als het christendom een religie is die niet alleen aspiraties heeft, maar in de eerste plaats zich door vervulling kenmerkt, hoe is het dan te verklaren dat de opwekking uitblijft? Is er een reden te noemen waarom de kerk vandaag niet meer is wat die op de Pinksterdag was?

Ik besef dat dit vragen zijn die we met een open en eerlijk hart onder ogen dienen te zien. Wat bezat de eerste Gemeente dat wij vandaag niet meer hebben? Niets dan de Heilige Geest, niets dan de kracht van God. Ik denk dat één van de grootste geheimen van 'succes' in de eerste Gemeente in het feit lag dat de eerste gelovigen in de zalving van Boven geloofden en niet in de kracht en mogelijkheden van de mens.

In dit verband noem ik ook de hedendaagse evangelisatiemethoden. Wat staat de mens centraal! Hier volgt een stukje uit een brief die ik van een jeugdleider uit één van onze grote steden ontving: 'Wij zijn ten einde raad. We weten niet wat we met de jongelui aan moeten die onlangs getuigd hebben dat ze bekeerd zijn. Ze willen allerlei soorten amusement en volgens mij gaan ze weg als wij hen dit amusement niet geven'. Ja, de huidige trend is een zucht naar een christelijke ervaring (of moet ik dit woord christelijk maar weglaten?), een ervaring die licht en luchthartig is en gebaseerd op amusement.

De voorstanders van deze 'methodes' zullen zeggen: 'O, maar hoe kunnen we de mensen trekken als we niet iets van amusement bieden?'

Daarop zou ik willen vragen hoe ze zoveel mensen kregen op de Pinksterdag. Hoe deden ze dat? Door aanplakbiljetten, door posters, door marsen voor Jezus, door een film? Nee! De mensen werden niet aangehaakt en samengebracht en binnengebracht in een levende relatie met God door de stem van mensen, maar door een geluid van de hémel. Wij hebben vandaag meer geluid van de hemel nodig. Volgens mij sterven hemelse geluiden uit. Ik ben er zeker van dat u gezien hebt dat de Pinksterdag zijn eigen publiciteit gaf.

Ik vind die tekst in Handelingen zo mooi waar staat: *‘En als deze stem geschied was, kwam de menigte te samen.’* Wat voor stem was dat? Wat gebeurde daar? Mannen en vrouwen werden diep van zonde overtuigd! Mannen leken dronken, omdat ze dronken waren door de machtige kracht van God. Dat was Gods methode van publiceren. Als de Gemeente van Jezus Christus dit niet opnieuw ontdekt en daarnaar handelt, lijken we in de ogen van de wereld een groep gewone mensen die op de markt staan en verkooppraatjes houden. De eerste Gemeente verlangde naar de zalving van de Heilige Geest en niet naar amusement. Ze wisten dat zalving interesse wekt. Zalving heeft echte zorg voor zielen tot gevolg.

U zegt: ‘Ja, dat gebeurde in Handelingen, maar mogen wij dat ook nog vandaag verwachten?’ Klinkt er een geluid van de hemel? Worden mensen zo in het hart getroffen vandaag de dag? Worden mensen getroffen door een kracht die anders is dan al dat mensenwerk vandaag? Ik zeg u, het gebeurt ook vandaag! Enkelen van ons zagen het gebeuren in kerken die halfleeg waren, waar de jeugd eerder op amusement uit was dan op het zoeken naar God. En plotseling kwam er een geluid uit de hemel. Drie jonge vrouwen waren aan het bidden in een schuur toen er een geluid uit de hemel kwam, en de hele gemeente werd verzadigd met God en mannen en vrouwen stroomden het Koninkrijk binnen. We hadden niets georganiseerd, we hadden geen publiciteitsprogramma, maar boodschappers uit de hemel bewogen zich te midden van de mensen en in een kwestie van uren stroomden de kerken vol doordat tientallen het Koninkrijk van God binnengebracht werden. Ja, zalving is de dringende en absolute noodzaak in de bediening heden ten dage.

De eerste christenen geloofden in zalving en niet in amusement. Bovendien was in de eerste Gemeente kracht belangrijker dan invloed. De huidige toestand in ons land is een uitdaging voor de christelijke gemeente. Wie ogen hebben om te zien en de situatie echt kunnen observeren, vertellen ons dat er op dit moment krachten aan het werk zijn die elk christelijk principe aan de kant wil zetten. De nood is zeer groot en uitermate ernstig. We zullen iets moeten doen.

Van vele kanten is er tegenwoordig een groeiende overtuiging dat wij, tenzij God iets gaat doen, tenzij er een betoon van het bovennatuurlijke in ons midden komt, tenzij wij opgetrokken worden tot het goddelijke, spoedig in een valse beweging betrokken zullen raken, een namaakbeweging, maar één die onder de naam van God opereert. Er zijn onheilspellende tekenen in onze tijd dat de duivel eropuit is ons op een zijspoor te zetten, zodat wij tevreden zijn met iets dat minder is dan de hemel ons wil geven. Niets dan een opwekking van de Heilige Geest kan voorzien in de ernstige nood van dit uur. De eerste Gemeente, de mannen van Pinksteren, hadden iets dat verder ging dan slechts menselijke invloed en vernuft. Wat bedoelen we met invloed? Het totaal van alle krachten in onze persoonlijkheid, mentaal, moreel, academisch, sociaal en godsdienstig. Dit alles kunnen we hebben, zelfs op het hoogste niveau, en toch absoluut geen kracht bezitten. Goddelijke kracht was het wachtwoord van de eerste Gemeente.

Toen ik op een conferentie was, had ik het voorrecht om een middag te spreken met een leider van een buitenlandse zendingsactiviteit. Ik was getroffen, zo niet in de war gebracht, door wat hij tegen me zei. 'We hebben vandaag enkele Bijbelscholen in ons land die jonge mensen afleveren die een perfecte opleiding hebben gehad, maar geen kracht hebben.' Was dat een juiste diagnose? Ik denk dat hij er niet zo ver naast zat. We kunnen beschaving of cultuur hebben, maar wat er vandaag nodig is, is de kracht van Boven!

Ik zou u mee kunnen nemen naar een klein huisje op de Hebriden en u voorstellen aan een jonge vrouw. Ze heeft geen scholing gehad en je zou haar niet beschaafd kunnen noemen in de zin zoals wij het woord gebruiken, maar ik heb gezien hoe die jonge vrouw door haar gebed de hemel liet neerdalen in het dorp en goddelijke kracht in een samenkomst. Ik heb gezien dat die vrouw zo gegrepen werd door de kracht van de Heilige Geest dat de mensen om haar heen stonden te beven. Dat was geen invloed, maar kracht. De apostelen waren geen invloedrijke mensen, '*niet vele machtigen, niet vele edelen*'. O nee, de Meester zelf verkoos ook geen invloedrijk Man te zijn: '*Die Zichzelf ontledigd heeft*'. God heeft kracht boven invloed verkozen.

Ik denk wel eens aan Paulus en Silas in de gevangenis te Filippi. Waarom? Ze hadden niet genoeg invloed om zich uit de gevangenis te bevrijden, maar ze waren vol van de kracht van God, zodat hun gebeden in de gevangenis het hele gebouw op zijn fundamenten deed schudden. Geen invloed, maar kracht. O, dat de kerken in onze tijd die waarheid weer opnieuw mochten ontdekken en daarnaar terug zouden keren.

Ik wil verder nog zeggen dat we 'kracht' moeten zoeken, zelfs ten koste van invloed. Wat bedoel ik daarmee? Sluit nooit een compromis om de duivel een plaats te geven. Ik hoor vandaag de dag mensen zeggen: 'We leven in een andere tijd dan de dagen van de opwekking van 1859 of die van Wales. We moeten verdraagzaam zijn en ons proberen aan te passen. Om dat te doen is het soms noodzakelijk onze standaard te verlagen en de medewerking te zoeken van hen die niet het standpunt aanvaarden dat wij voor evangelische waarheid houden.'

Ik zeg daarentegen dat het geheim van kracht is dat we ons afscheiden van alles wat onrein is. Voor mij is er niets zo onrein als de vrijzinnige standpunten die sommigen eropna houden. We moeten ze zelfs niet aanraken. Het is mijn diepste overtuiging wat er geschreven staat in 2 Korinthe 6 vers 17: *'Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af (...) en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn.'*

Ja, we moeten kracht zoeken, zelfs ten koste van invloed. Denk opnieuw aan de grote apostel Paulus. Wat een kans had hij om invloed te krijgen bij Felix, als hij hem maar een beetje geveleid had in zijn zonde, hij had grote indruk kunnen maken en ik geloof dat hij een aardige donatie voor zijn zendingswerk had kunnen krijgen als hij wat verdraagzamer geweest was en de situatie aanvaard had. Paulus verkoos kracht boven invloed en hij sprak over zonde, gerechtigheid en oordeel. Paulus dacht: 'Laat Felix maar zeggen wat hij wil, laat Drusilla maar denken wat ze wil, ik moet trouw blijven aan mijn geweten en aan mijn innerlijke overtuiging en de gehele raad Gods verkondigen en gaan staan op de vaste grond van afscheiding voor God.'

De persoon die dit standpunt inneemt, zal niet populair zijn, zeker niet bij sommige hedendaagse predikers die verkondigen dat we de boodschap wat moeten aanpassen om ons gehoor mee te krijgen. Finney heeft gezegd: 'Weg met je melk-en-water-prediking over de liefde van Christus, zonder heiligheid en moreel onderscheid, weg met het prediken van een Christus die niet gekruisigd is voor de zonde.'

Een predikant uit de Schotse Hooglanden riep uit: 'Verkondig mij een God die geheel barmhartigheid is en niet rechtvaardig, verkondig mij een God die alleen maar liefde is maar niet rechtvaardig en ik noem hem zonder meer de idioot van zijn eigen fantasie.' Sterke woorden, maar woorden die vandaag overal in ons land zouden moeten klinken in deze tijd van zeer ernstige afval waarbij alle fundamentele waarheden van de Schrift overboord gegooid worden.

In Handelingen zien we de apostelen een boodschap verkondigen die ernstig verontrustend was. We zijn tegenwoordig bang om de mensen te verontrusten. Je mag hun emoties niet opwekken, je mag geen huilende mensen in een samenkomst hebben, je moet de mensen niet op de vloer laten rollen onder overtuiging van zonde. Het moet ordelijk blijven!

Moge God ons helpen, moge God ons barmhartig zijn. Wie zijn wij om de Almachtige God voor te schrijven hoe Hij moet werken? Als God verkiest om mannen en vrouwen zodanig van hun zonden te overtuigen dat ze bijna hun zinnen verliezen, dan zeg ik: 'God ga door totdat wij weer meemaken wat er gebeurde tijdens de opwekking onder Jonathan Edwards, Charles Finney en Evan Roberts te Wales.'

Er zijn er ook die zeggen: 'Maar we moeten de mensen toch niet afschrikken.' Ik zou van Godswege wensen dat ons land getroffen werd door een golf van werkelijke vreze des Heeren. Ik wil in dit verband iets citeren uit een preek van Ds. Robert Barr, van de Presbyteriaanse kerk van Zuid-Afrika: 'Dit is wat onze eeuw nodig heeft, geen lichte prediking van het soort dat het hart van de toehoorders geruststelt, maar een boodschap die de hoorders diep in hun harten raakt. We zijn veel te bang geweest om de mensen te verontrusten, maar de Heilige Geest wil

niets te maken hebben met een boodschap of dominee die bang is om te verontrusten. Het is net zo iets als dat een chirurg plaats maakt voor een kwakzalver die beweert het werk te kunnen doen met een zoet medicijn. Denkt u dat de Heilige Geest ermee in zou stemmen dat de tragische situatie waarin de mens zich bevindt behandelt wordt met zachte en gemakkelijke woorden? Golgotha was niet mooi om naar te kijken, een bloedend lichaam aan het kruishout. Maar Jezus was niet bezig met iets moois... Het ging om de zonden van de wereld! Dat is onze roeping in deze tijd. Die boodschap moeten we verkondigen. Zachte en gemakkelijke woorden, afgezwakt, zullen nooit in de nood voorzien.'

Bovendien geloofden ze in het bovennatuurlijke. Kijk maar naar het gebed in vers 29: *'En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken, daarin dat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilig Kind Jezus.'* Ziet u, zij verwachtten tekenen en wonderen en keken ernaar uit.

Iemand heeft gezegd dat God op de Pinksterdag de Gemeente in Jeruzalem in de brand stak en dat de hele stad uitliep om het te zien branden. Ik zeg u, als dat vandaag in een kerk gebeurde, dan zou binnen enkele uren de hele stad uitlopen om de brand te zien en zij zouden door de vlammen gegrepen worden.

We willen vuur! De beste advertentiecampaignedie een kerk of evangelisatieteam kan beginnen is vuur op de preekstoel en brandende harten in de kerkbanken. Laten we eerlijk zijn. We zeggen: 'God, zend ons opwekking', maar zijn wij klaar voor het vuur? Denk eens aan wat er gebeurde op de Karmel, die machtige manifestatie van God. Wanneer daalde het vuur neer? Toen het altaar gebouwd werd? Nee! Toen de stier dood lag aan de voet van het altaar? Nee! Ik zie de man van God zijn mes nemen en hij snijdt de stier in stukken; daalde het vuur toen neer? Nee! De stukken werden op het altaar gelegd, maar de hemel bleef van koper, het vuur was nog niet nedergedaald. Het proces ging door. En dan nog een stuk vlees...

Ik zie hoe de profeet het ter hand neemt en op het altaar legt. Maar het vuur is nog niet neergedaald. Dan legt de profeet het laatste stuk op het altaar. Dan gebeurt het wonder! De hemel opent zich en God komt naar beneden. Het vuur daalt neer en er volgt een machtige manifestatie met een machtige opwekking!

Bent u bereid eerlijk en oprecht deze vraag onder ogen te zien? U bent geïnteresseerd in opwekking, u bidt om zegen, u verlangt dat uw gemeente tot nieuw leven komt. Collega-predikanten mag ik u vragen: 'Heeft God dat laatste stuk al?' Vele stukken liggen al op het altaar en ik geloof dat er mannen en vrouwen zijn waarin God aan het werk geweest is. Dit stuk, dat stuk ligt al op het altaar, maar het laatste stuk nog niet.

Laten we eerlijk zijn en realistisch. Ik geloof dat we de beweging waar we naar uitkijken, die stromen van Gods rivieren niet zullen zien, voordat de christenen tot God roepen: 'O, Heere, neem ook het laatste stuk.' Als als u wilt dat het vuur zal neerdalen dan zal ook het laatste stuk op het altaar gelegd moeten worden. De waarheid omtrent de Heilige Geest kunnen we alleen ontdekken en vaststellen door onderworpenheid aan Zijn macht. We kunnen over Hem praten, we kunnen over Hem denken, maar alleen als wij ons *onderwerpen*, kunnen we Zijn machtige kracht kennen. Er is een wet in de dynamica die ons zegt dat alle kracht meetbaar is op het punt van zijn toepassing.

Zijn wij bereid dat principe op geestelijk gebied toe te passen, door de diepgaande ontdekking te doen dat als we aan het einde van onszelf gekomen zijn, we bij Gods begin zijn? Ik geloof dat we slechts die wetten en grenzen - waarbinnen de Heilige Geest werkt - in acht hoeven te nemen. Als we die toepassen zullen we Zijn wonderbare kracht vast en zeker ervaren. Met andere woorden: gehoorzaam de wet van de Geest en de Geest van God zal u antwoord geven.

Dat was de vaste overtuiging van een oudste op het eiland Lewis toen hij in een moeilijke situatie van beproeving kwam en uitriep: *'U hebt een belofte gegeven en ik wil U eraan herinneren dat wij geloven dat U een God bent die het verbond houdt. Uw eer staat op het spel.'*

Die man was aan het eind van zijn Latijn. Die man was op een nulpunt gekomen en worstelde in het gebed.

Opwekking komt er niet alleen door het bijwonen van conferenties, hoewel die er wel iets toe kunnen bijdragen. *'Sion heeft weeën gekregen, en zij heeft hare zonen gebaard'* (Jesaja 66:8).

O, moge God ons daar brengen en leiden naar de plaats van totale overgave. Ik zal nooit die dierbare man van God vergeten, Dr. Inwood, die uitriep tijdens de Keswick Conferentie van 1924: *'Christenen, volledige zelfovergave is de cruciale ethiek van de christelijke kerk.'* Is het niet waar dat al te vaak onze allerbeste momenten van overgave en toewijding vermengd zijn met dat destructieve element van zelfhandhaving? Een volledige overgave is de prijs die je voor de zegen moet betalen. Maar dat is tevens de prijs voor opwekking.

HOOFDSTUK 4

‘Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg! Daarna ben ik gekomen in de gewesten van Syrië en van Cilicië. En ik was van aangezicht onbekend aan de gemeenten in Judea, die in Christus zijn. Maar zij hadden alleenlijk gehoord, dat men zeide: Degene, die ons eertijds vervolgde, verkondigt nu het geloof, hetwelk hij eertijds verwoestte. En zij verheerlijkten God in mij.’ (Galaten 1:20-24)

Dit citaat is een stukje autobiografie. Paulus zegt hier iets over zijn leven vóór zijn bekering. In vers 18 vertelt hij hoe hij de gemeente Gods heeft vervolgd. Hij gaat dan verder en vertelt over dat grote uur dat God hem tegenkwam op de weg. Bekering was voor de apostel iets heel reëls, voor hem net zo als voor ieder ander. Het overduidelijke bewijs is gelegen in de grote scheiding die deze innerlijke openbaring en uitwerking teweegbracht. Dit alles schrijft hij toe aan de soevereine genade van God. Paulus geloofde dat op het hele terrein van het christelijke leven de eerste stap bij God ligt en daar blijft. Gedachte, gevoel en inspanning moeten hun basis en inspiratie vinden in de soevereine barmhartigheid van God.

Ik wil de aandacht vragen voor drie gedachten vanuit deze tekst:

- 1. Het Goddelijke in de mens**
- 2. Het Goddelijke gemanifesteerd door de mens**
- 3. God wordt verheerlijkt in ons**

1. Het Goddelijke in de mens

In Gods scheppingsplan neemt de mens een unieke plaats in. In die zin dat de mens de enige is in Gods schepping die zich van God bewust is. Dit bewustzijn, of gevoel, is evenzeer een algemeen aanvaarde waarheid als elk ander feit van de menselijke bewustheid. Ik heb mensen horen zeggen: ‘Gevoelens doen er niet toe.’ Nu begrijp ik heel goed wat ze bedoelen. Je kunt iets *over* God weten zonder bepaalde gevoelens erbij te

hebben. Iets over God weten heeft te maken met je verstand. Maar je kunt niet God *kennen* en het niet ervaren, niet voelen. *‘God heeft Zijn Zoon in mij geopenbaard’* en *‘De hoop, welke wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is.’* Was dat dan geen bewustzijn, geen realiteit?

Hoor Moody's getuigenis over deze grote waarheid. ‘Op zekere dag in de stad New York... O, wat een dag! Ik kan het niet beschrijven, de ervaring is bijna te heilig om te noemen. Ik kan alleen zeggen dat God Zich aan mij openbaarde. Ik had zo'n ervaring van Zijn liefde dat ik Hem moest vragen Zijn hand terug te nemen. Ik bleef preken, mijn preken waren niet veranderd, maar nu kwamen er honderden tot bekering.’ God is een persoonlijkheid. Dat is wat Robert Murray MacCheyne bedoelde en schreef in een brief aan Andrew Bonar die ik zelf gezien heb. Daar stond in: *‘Andrew, het lijkt wel of ik de Heere Jezus beter ken dan mijn meest intieme familieleden hier op aarde.’*

Mijn broeder en zuster, kent u de Heere Jezus Christus op zodanige wijze? Heeft Jezus de eerste plaats in uw leven, of is het alleen maar een persoonlijke keuze, een tekst of vers uit de Bijbel waar u op steunt? Je kunt ‘kiezen voor Jezus’, je kunt tot een beslissing komen, je kunt je vasthouden aan een Bijbelvers en toch voor eeuwig veroordeeld zijn. De uiteindelijke werkelijkheid in het christelijke leven is eenvoudigweg dit, dat de redding van de Heere komt.

Een christen is een bovennatuurlijk wezen, die een bovennatuurlijke ervaring heeft gehad. En dat is meer dan koortjes zingen, dat is meer dan een keuze voor Jezus maken, dat is meer dan lid van een kerk worden, dat is meer dan graag naar conferenties gaan. Het is Christus in het centrum van mijn leven.

Hoe wordt dit realiteit en werkelijkheid? Als ik beseft dat het leven in de tegenwoordigheid van God ten diepste het werkelijke leven is. Paulus vat dit alles duidelijk samen in zijn brief aan de Filippijzen. Daar geeft hij de goddelijke opvatting van het christelijk leven, *‘Het leven is mij Christus.’* Let op dat hij niet zegt: ‘Voor mij is het leven dat ik probeer zoals Christus te zijn, voor mij is het leven Christus te imiteren.’

Het boek van Thomas à Kempis *‘De navolging van Christus’* is een prachtig boek, dat duizenden tot zegen is geweest, maar – met alle respect voor Thomas à Kempis – je kunt Christus niet imiteren. Ik zal u zeggen wat u wel kunt. Je kunt de Heilige Geest toestaan om Christus te openbaren, zodat Zijn heerlijke persoonlijkheid deel wordt van jouw eigen wezen. En dan is het niet uw wijsheid, uw proberen, maar het is Christus.

Daarom zing ik nooit mee als het koor zingt: ‘Laat de schoonheid van Jezus in mij worden gezien’. Er staat namelijk een regel in dat liedje dat onbijbels is: ‘Zuiver mijn natuur’. Kan uw natuur gezuiverd worden? We moeten dat liedje veranderen en die woorden vervangen door: ‘Maak geheel Uw natuur de mijne en dan wordt de schoonheid van Jezus in mij gezien.’

Het is niet mijn worstelen, mijn proberen, maar Jezus **in mij**, die Zichzelf door mij openbaart. Was het niet die grote heilige man van God, Oswald Chambers, die zei: ‘Heiliging is dat je de volmaaktheden van Jezus tot uitdrukking laat komen door jouw persoonlijkheid heen.’

O, hoe nodig is het om deze waarheid te benadrukken, speciaal in deze wanhopige dagen, nu talloze mensen, en in het bijzonder jongeren, gefrustreerd zijn en het niet meer weten. Ze kwamen bij mij in de universiteit, en ik heb ze ontmoet in Keswick. Ze vroegen mij: ‘Is er bevrijding van zonde? Kunnen we echt vrij worden?’ Laten we samen het geheim ontdekken dat de krachtbron van het christelijke leven in Christus Zelf is, als Hij in mij leeft door Zijn Geest.

De doop met de Heilige Geest is uiteindelijk geen manifestatie, het zijn geen gaven. Het is de openbaring van Jezus. *‘God die Zijn Zoon in mij geopenbaard heeft.’*

2. Het Goddelijke gemanifesteerd door de mens

Jezus heeft gezegd: *‘Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien’*, en Johannes voegt eraan toe *‘Gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld’*. Hij suggereert daarmee dat de goddelijke natuur niet verborgen kan blijven. Het moet en zal tot uitdrukking komen. Hoe doet Hij dat?

We hebben het antwoord in vers 16: *'God heeft zijn Zoon in mij geopenbaard, opdat ik Hem (...) verkondigen zou.'*

Deze waarheid wordt prachtig gedemonstreerd in Lukas 8 vers 1: *'En het geschiedde daarna, dat Hij reisde van de ene stad en dorp tot de andere, predikende en verkondigende het Evangelie van het Koninkrijk Gods.'*

Het is één ding om de blijde boodschap te verkondigen, maar totaal iets anders om de blijde boodschap te laten zien. Maar hier is de blijde boodschap zichtbaar in een met God vervulde persoonlijkheid. Ja, levend christendom is een getuigend christendom en het getuigenis is het leven, een leven met een Persoon als middelpunt. Carlyle had gelijk toen hij zei: 'Een heilig leven is het beste argument voor het bestaan van God in een tijd van feiten.' En een andere uitspraak van hem is: 'Woorden hebben gewicht als er een mens achter staat.' Uw getuigenis en mijn prediking leggen alleen gewicht in de schaal als Jezus Christus, erachter staat.

Enkele jaren geleden had ik het voorrecht om een kamer te delen met die bekende Indiase mysticus Sadhu Sundar Singh, en ik herinner mij een verhaal dat hij vertelde over een gesprek dat hij had met een professor in Vergelijkende Godsdienstwetenschappen aan de universiteit van Cambridge. 'Vertel me eens', zei de professor, 'wat heb je in het christendom gevonden dat je niet in je oude godsdienst gevonden hebt?' De Sadhu antwoordde: 'Professor, ik heb de dierbare Heere Jezus gevonden.' 'O ja, dat begrijp ik, maar ik bedoel welk bijzonder principe of leerstelling? Vertel me, wat voor nieuwe filosofie heb je in het christendom gevonden, die je niet in je oude religie had?'

En opnieuw antwoordde de Sadhu: 'Professor, ik heb de dierbare Heere Jezus gevonden.'

Ziet u, zijn getuigenis ging om een Persoon en niet om een principe; om Leven en niet om een filosofie. Christus was een werkelijkheid.

Verder kondigt dit leven zich aan met verlossende kracht. Let op de woorden van Galaten 1 vers 4: *'Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, om*

ons te trekken (Engels ‘verlossen’) *uit de tegenwoordige boze wereld.* Deze tekst verwijst naar het plaatsvervangende werk van Christus, en zegt dat Hij voor onze zonden gestorven is, maar ik denk dat het belangrijk is dat wij zien dat het kruis tevens spreekt van een ander feit en een diepere betekenis.

Dat feit neemt ons mee, verder dan het kruis. Is dat mogelijk? Ik zeg van wel. Het is het feit van mijn eenwording met Christus in Zijn dood en opstanding. Zijn verzoenend offer heeft niet alleen een objectief aspect, maar er is ook een subjectief aspect. Paulus zegt: *‘Altijd de doding van de Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons leven zou geopenbaard worden’* (2 Korinthe 4:10).

‘O’, zegt u, ‘maar de zonde is altijd nog aanwezig in mijn leven.’

Ja, dat geloof ik. Maar deze waarheid zegt mij dat er een uitweg is waardoor met de zonde afgerekend kan worden. Paulus spreekt over een wezenlijke ervaring die een heerlijke werkelijkheid is, als hij uitroept: *‘De wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt.’* (Rom. 8:2). Wat betekent dat? Het betekent bevrijding van de zonde. God pakt de wortel aan en heeft afgerekend met de oude mens.

Een bekend predikant uit Londen gaf in Edinburgh een serie toespraken over de brief aan de Romeinen. Toen hij over de oude mens sprak, zei hij: ‘Er is maar één ding dat je met de oude mens kunt doen en dat is hem laten verhongeren.’ Ik heb dit vaker gehoord, maar die avond kreeg ik er licht over toen een oudere heer die naast mij zat en een beetje doof was, zich naar mij toekeerde en vroeg: ‘Neemt u mij niet kwalijk, maar wat zei de spreker nu precies?’ Ik zei dat hij suggereerde dat het enige dat we met de oude mens kunnen doen, is hem te laten verhongeren. ‘Zei hij dat? Maar dat werkt bij mij niet. Hij heeft altijd nog noodrantsoenen bij zich. Ik kan hem niet uithongeren.’ Ik glimlachte, maar de oude man had gelijk. *‘De wet van de Geest des levens (...) heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.’* (Rom. 8:2).

Moge God ons helpen het geheim van overwinning te ontdekken en ook het geheim van de vrijmaking van de inwonende zonde, dat is dat we

onder de volledige heerschappij komen van de opgestane Zoon van God. En als ik daar ben, blijft er niets in de duisternis, zegt de Schrift.

3. God wordt verheerlijkt in ons

Het is absoluut de ultieme werkelijkheid en het grootste wonder van het menselijk bestaan, dat God in ons verheerlijkt kan worden. Met andere woorden – wij behoren ‘levende brieven’ te zijn. Per slot van rekening is de grootste bijdrage die u en ik aan de zaak van Christus kunnen leveren, de invloed die ons onbewuste leven uitoefent, een invloed die door-drenkt is met het leven van Christus.

Als we niet van deze samenkomst teruggaan naar ons dagelijks leven met iets van de geur van Christus, hebben we ons doel gemist. Laten we ons dus overgeven aan Zijn inwoning, zodat Christus Zijn liefelijkheid door ons heen tot uitdrukking kan brengen.

HOOFDSTUK 5

Zondaars in de handen van een toornend God²

‘Mijne is de wrake en de vergelding, ten tijde als hunlieder voet zal wankelen; want de dag huns ondergangs is nabij en de dingen, die hun zullen gebeuren, haasten.’ (Deut. 32:35)

In dit vers wordt de wraak Gods aangekondigd over de goddeloze, ongelovige Israëlieten, die uitwendig Gods volk waren en die onder de middelen der genade leefden, maar die, ondanks al Gods wondervolle daden jegens hen (vers 28) door raadslagen verloren gingen en in wie geen verstand was.

Onder al de bearbeiding en zorg des Heeren, brachten ze vergiftige en bittere vruchten voort (vers 32-33).

De uitdrukking, die ik vooral als tekst heb gekozen, nl. ‘Hun voet zal te zijner tijd wankelen’ (Eng. uitglijden) schijnt de volgende dingen te behelzen, die betrekking hebben op de straf en verwoesting, waaraan deze goddeloze Israëlieten werden blootgesteld:

1. Dat zij altijd openlagen voor verwoesting, net als iemand, die op glibberige plaatsen staat of loopt, altijd blootstaat te vallen. Dit ligt opgesloten in de wijze waarop hun verwoesting over hen komt: ‘Hun voet zal uitglijden.’ Hetzelfde wordt uitgedrukt in Psalm 73 vers 18: ‘Immers, Gij stelt hen op gladde plaatsen, Gij doet hen vallen in verwoestingen.’
2. Die uitdrukking sluit in, dat zij altijd waren blootgesteld aan een plotselinge, onverwachte verwoesting. Zo is hij, die op gladde plaatsen

² Deze preek wordt beschouwd als klassieke literatuur en wordt op middelbare scholen in Amerika nog regelmatig besproken. De preek werd door Jonathan Edwards gehouden te Enfield, op 8 juli 1741 in een tijd van grote opwekking, en liet vele opmerkelijke indrukken na op de hoorders.

wandelt, ieder ogenblik in gevaar te vallen. Hij zal het ene ogenblik niet vooruit kunnen zien of hij het volgende ogenblik zal blijven staan of vallen; en als hij valt, valt hij plotseling zonder waarschuwing, wat ook in Psalm 73:18 en 19 wordt uitgedrukt: 'Immers zet Gij hen op gladde plaatsen, Gij doet hen vallen in verwoestingen. Hoe worden ze als in een ogenblik tot verwoesting.'

3. Een andere zaak, die erin opgesloten ligt, is dat ze in het gevaar zijn uit zichzelf te vallen, zonder neergeworpen te zijn door de hand van een ander. Iemand, die over glibberige grond wandelt, heeft niets anders dan zijn eigen gewicht nodig om daardoor neergeworpen te worden.
4. De reden, waarom ze niet reeds gevallen zijn en nu nog niet vallen, is alleen dat Gods bepaalde tijd nog niet is gekomen. Want er wordt gezegd, dat, wanneer die bepaalde tijd komt, hun voet zal uitglijden. Dan zullen zij losgelaten worden en vallen, waartoe zij door hun eigen gewicht reeds geneigd waren. God zal ze op deze gladde plaatsen niet langer staande houden. Hij zal ze laten gaan en dan zullen zij op hetzelfde ogenblik in verwoesting vallen, net als hij die op zulke glibberige, hellende grond of op de rand van een put staat. Hij kan niet staan blijven alleen. Als hij losgelaten wordt, valt hij onmiddellijk en is verloren.

Ik wil naar aanleiding van deze woorden nu stilstaan bij het volgende aandachtspunt: 'Er is niets anders, wat goddelozen uit de hel houdt, dan enkel en alleen het welbehagen Gods.' Met 'alleen het welbehagen Gods' bedoel ik Zijn soeverein welbehagen, Zijn vrijmachtige wil, door geen verplichting gebonden, door geen enkele moeilijkheid gehinderd. Niets anders dan alleen Gods soevereine wil heeft in de geringste mate of in enig opzicht een hand in het instand houden en bewaren van de goddelozen.

De waarheid van dit aandachtspunt moge blijken uit de volgende overwegingen:

1. Het ontbreekt God niet aan macht om goddelozen ieder ogenblik in de hel te werpen. De handen van de mens verslappen, ja, verlammen,

als God opstaat. De sterkste heeft geen kracht om Hem te weerstaan, ook kan niemand uit Zijn handen verlossen. Hij kan goddelozen niet alleen in de hel werpen, maar Hij kan het ook uiterst gemakkelijk doen. Soms ontmoet een aards vorst zeer veel moeilijkheden om een opstandeling te onderwerpen, die middelen heeft gevonden om zich te versterken en zich door een groot aantal volgelingen sterk heeft gemaakt. Maar zo is het niet met God.

Ofschoon menigten van vijanden zich met elkaar verbinden en hand in hand gaan, ze worden gemakkelijk in stukken gebroken. Ze zijn als grote hopen licht kaf voor de wervelwind en als grote hoeveelheden droge stoppels voor verslindende vlammen. Wij vinden het gemakkelijk een worm, die we over de grond zien kruipen te vertrappen en te verbrijzelen. Het is gemakkelijk voor ons een dunne draad, waaraan iets hangt, door te knippen of te verteren. Zo gemakkelijk is het voor God, als het Hem behaagt, Zijn vijanden in de hel te werpen. Wat zijn wij om te denken voor Hem te kunnen bestaan, Wiens tuchtiging de aarde doet beven en voor Wie de rotsen nedergeworpen worden?

2. Goddelozen verdienen in de hel geworpen te worden. De goddelijke rechtvaardigheid staat God nooit in de weg op enig moment Zijn macht te gebruiken om hen te verwoesten. Integendeel, Zijn rechtvaardigheid roept luide om een eeuwige straf voor de zonde. De Goddelijke rechtvaardigheid zegt van de boom, die zulke druiven van Sodom voortbrengt: *'Houw hem uit, waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?'* (Lukas 13:7). Het zwaard der Goddelijke gerechtigheid wordt ieder ogenblik boven hun hoofden gezwaaid en alleen de hand van vrije barmhartigheid en de soevereine wil Gods houdt het terug.
3. Zij liggen reeds onder het vonnis, dat hen verdoemt. Zij verdienen niet alleen rechtvaardig daarin geworpen te worden, maar het vonnis van de wet Gods, die eeuwige en onveranderlijke regel der gerechtigheid Gods, die God tussen Hem en de mensheid gesteld heeft, is tegen hen uitgegaan en staat tegenover hen, zodat zij reeds onder het oordeel liggen. Johannes 3:18: *'Hij, die niet gelooft, is alrede veroordeeld.'* Zodat ieder onbekeerd mens eigenlijk gezegd tot de hel behoort. Dat is zijn plaats,

van daar is hij, Johannes 8: 23: *'Gij zijt van beneden'*, en daaraan is hij gebonden. Het is de plaats, die Gods rechtvaardigheid en Gods Woord en het vonnis van Zijn onveranderlijke wet voor hem bestemmen.

4. Zij zijn nu de voorwerpen van diezelfde toorn en wraak van God, die uitgedrukt wordt in de smarten der hel. En de reden, waarom ze niet in een ogenblik ter helle varen is niet, omdat God, in Wiens macht zij zijn, niet zeer toornig op hen is, zoals Hij dat is op veel ellendige schepselen, die nu in de hel gepijnigd worden en die daar de grimmigheid van Zijn wraak gevoelen en dragen. Ja, zelfs is God zeer veel toorniger op zeer velen, die nu op aarde zijn, ja, ook ongetwijfeld op velen, die nu in deze vergadering zijn en mogelijk gerust zijn, dan Hij is op velen dergenen, die nu in de vlammen der hel liggen. Het is dus niet, omdat God geen acht slaat op hun goddeloosheid en Zich niet beledigd voelt, dat Hij Zijn hand niet uitstrekt en ze afsnijdt. God is geenszins zoals zij zelf zijn, hoewel zij zich dit verbeelden. De toorn Gods brandt tegen hen, hun verdoemenis sluimert niet, de put is gereed, de vlammen loeien reeds. Het glinsterende zwaard is gewet en boven hen uitgestrekt en de put heeft zijn mond onder hen geopend.
5. De duivel staat gereed op hen aan te vallen en ze als zijn eigendom te grijpen op enig moment dat God het hem zal toelaten. Ze behoren hem toe, hij heeft hun zielen in bezit en onder zijn heerschappij. De Schrift noemt hen *'zijn hof'* (Lukas 11: 21). De duivelen slaan hen gade; ze zijn altijd bij hen, aan hun rechterhand. Ze wachten op hen, als gulzige, hongerige leeuwen, die hun prooi zien en verwachten ze te krijgen, hoewel ze nu nog teruggehouden worden. Als God Zijn hand, waardoor ze worden tegengehouden, zou terugtrekken, zouden ze in een ogenblik op hun arme zielen afvliegen. De oude slang opent voor hen zijn bek, de hel opent zijn mond wijd om hen te ontvangen, en als God het toe zou laten, zouden ze haastig verslonden worden en verloren zijn.
6. Er heersen in de zielen der goddelozen zulke helse beginselen, die op dit ogenblik het helse vuur zouden kunnen doen aanwakkeren en uitbreken, als God ze niet weerhield. In de natuur van vleselijke

mensen is een fundament voor de smarten der hel gelegd. Er zijn verdorven beginselen, die heerschappij in hen voeren en hen volkomen bezitten en die de zaden van het helse vuur zijn. Deze beginselen zijn werkzaam en machtig, uiterst geweldig in hun natuur, en ware het niet door de weerhoudende hand Gods over hen, ze zouden spoedig uitbreken op dezelfde wijze als dezelfde verdorvenheid, dezelfde vijandschap uitbreekt in de harten der verdoemde zielen en ze zouden dezelfde pijnigingen verwekken als ze in hen doen. De zielen der goddelozen worden in de Schrift vergeleken bij een voortgedreven zee (Jesaja 57: 20). Nu weerhoudt God hun goddeloosheid door Zijn almachtige kracht, zoals Hij de woedende golven der beroerde zee weerhoudt, zeggende: *'Tot hiertoe zult gij komen en niet verder'*, maar als God die weerhoudende kracht zou intrekken, zou alles door hen meegesleurd worden. De zonde is het verderf en de ellende der ziel. Ze is vernietigend van aard. Als God ze niet beteugelde, zou dit genoeg zijn om de ziel volmaakt ellendig te maken. Het bederf van het hart van de mens is mateloos en grenzeloos in zijn woedende kracht. Zolang goddelozen op aarde leven, is dat bederf als een vuur dat ingesloten wordt door Gods weerhouding, terwijl het losgelaten zijnde, de natuur in brand zou zetten. Daar het hart nu een poel der zonde is, zo zou de zonde, indien ze niet weerhouden werd, de ziel onmiddellijk in een vurige oven veranderen.

7. Het beveiligd de goddelozen geen ogenblik, dat er geen omstandigheden en tekenen aanwezig zijn, dat de dood nabij is. Het beveiligd een natuurlijk mens niet, dat hij nu gezond is en dat hij niet ziet, hoe hij nu onmiddellijk uit de wereld zou kunnen gaan door een of ander ongeluk, en dat er geen enkel zichtbaar gevaar is. De menigvuldige en aanhoudende ervaring van het mensdom in alle eeuwen toont, dat dit geen bewijs is, dat een mens niet op de rand der eeuwigheid staat en een volgende stap hem niet in een andere wereld zal brengen. De ongeziene, ongedachte wegen en middelen, waardoor mensen plotseling uit de wereld gaan, zijn ontelbaar en onbegrijpelijk.

Onbekeerden wandelen boven de put der hel over een verrot deksel en in dat deksel zijn ontelbare plaatsen zo zwak, dat zij hun gewicht

niet kunnen dragen, en die plaatsen worden niet gezien. De pijlen des doods vliegen onopgemerkt rond, het scherpste gezicht kan ze niet onderscheiden. God heeft zoveel verschillende onnaspeurlijke wegen, waarlangs Hij goddelozen uit de wereld wegneemt en ze naar de hel zendt, dat het niet bewezen behoeft te worden, dat God geen wonder nodig heeft of buiten de gewone loop der natuur en Zijn voorzienigheid zou moeten gaan om enig goddeloos mens in een of ander ogenblik te verderven. Alle middelen, waardoor zondaars sterven, zijn zodanig in Gods hand en zo algemeen en absoluut in Zijn macht en bepaling, dat alleen Zijn vrije wil genoegzaam is om zondaren te verderven, al zou Hij nooit van enig middel gebruik maken.

8. De voorzichtigheid van de natuurlijke mens en zijn zorg om zijn leven te bewaren, of de zorg van anderen om hem te bewaren, beveiligt hem geen ogenblik. Dit wordt door de Goddelijke voorzienigheid en de algemene ondervinding bewezen. Dit is een duidelijk bewijs, dat de eigen wijsheid van de mens hem niet tegen de dood beveiligt. Als het anders was, zouden we verschil zien tussen de wijze mensen der wereld en de anderen, wat betreft hun openliggen voor een vroege en onverwachte dood. Maar hoe is de werkelijkheid? Prediker 2 vers 16: *'Hoe sterft de wijze met de zot!'*

9. Al de moeite en vindingrijkheid, die ze aanleggen om de hel te ontsnappen, terwijl ze tevens Christus blijven verwerpen en dus in hun goddeloosheid blijven, beveiligt hen geen ogenblik voor de hel. Bijna ieder natuurlijk mens, die over de hel hoort, vleit zich dat hij ze zal ontgaan. Hij vertrouwt op zichzelf om zich te beveiligen. Hij vleit zich met wat hij heeft gedaan, met hetgeen hij nu doet, of wat hij voorneemt te zullen doen. Iedereen verzint bij zichzelf dingen, hoe hij het oordeel zal ontwijken en vleit zich, dat hij goede oplossingen uitdenkt en dat zijn voornemens niet zullen mislukken. Zij horen inderdaad, dat er maar weinigen zalig worden en dat het grootste deel der mensen, die vóór hen stierven, verloren zijn gegaan; maar iedereen verbeeldt zich, dat hij de zaken beter beraamt voor zijn eigen redding, dan zij deden die voor hem leefden. Hij is niet van plan

in die plaats der pijniging terecht te komen. Hij zegt bij zichzelf, dat hij van plan is daadwerkelijk daarvoor zorg te dragen en alles zo voor zichzelf te schikken, dat hij niet faalt. Maar de dwaze mensenkinderen misleiden zich ellendig in hun voornemens en door het vertrouwen op eigen kracht en wijsheid, vertrouwen zij slechts op een schaduw. Het merendeel van degenen, die hiervóór onder dezelfde middelen der genade geleefd hebben en nu dood zijn, zijn ongetwijfeld naar de hel gegaan. En dit kwam niet, doordat ze niet zo wijs waren als zij die nu leven, of doordat ze niet zo goed de zaken overlegden voor zichzelf om hun eigen redding te bewerkstelligen. Als we met hen konden spreken en hen één voor één konden ondervragen of zij, toen zij leefden en over de hel hoorden spreken, verwacht hadden ooit de onderwerpen van die ellende te zullen worden, zouden we ongetwijfeld als antwoord horen: 'Nee, het was nooit mijn bedoeling hier te komen, ik had deze dingen anders overdacht. Ik dacht, dat ik het wel voor en bij mezelf kon uitvinden. Ik dacht het bij het rechte eind te hebben. Ik meende er zorgvuldig mee te handelen, maar het overviel mij onverwacht: Ik verwachtte het niet op dat ogenblik en daarom kwam het als een dief in de nacht. De dood overviel mij, Gods toorn was me te vlug af. O, mijn vervloekte dwaasheid! Ik vleide mezelf en behaagde me met ijdele dromen over wat ik hierna zou doen en toen ik zei: Vrede en geen gevaar, overviel mij een plotselinge verwoesting.'

10. God heeft Zich door geen enkele belofte verplicht enig natuurlijk mens een ogenblik uit de hel te houden. God heeft zeker geen belofte gedaan, hetzij van eeuwig leven, hetzij van enige bevrijding of bewaring voor de eeuwige dood dan alleen aan hen, die in het verbond der genade besloten liggen. Voor hen gelden de beloften, die in Christus gegeven zijn, in Wie al de beloften ja en amen zijn. Maar zij hebben zeker geen belang in de beloften van het verbond der genade, die geen kinderen van het verbond zijn, die in geen enkele van de beloften geloven en geen belang hebben in de Middelaar van het verbond.

Samenvatting

Zodat, wat sommigen zich ook hebben verbeeld en voorgesteld van de beloften, die gedaan zijn aan het ernstig zoeken en kloppen van natuurlijke mensen, het duidelijk en openbaar is, dat, welke moeite een natuurlijk mens ook doet in de godsdienst, welke gebeden hij ook uitspreekt, voor hij gelooft in Christus, God op geen enkele wijze verplicht is hem een ogenblik voor eeuwige verwoesting te bewaren.

Het is dus zo gesteld, dat de natuurlijke mensen door de hand Gods gehouden worden boven de put van de eeuwige afgrond. Zij hebben verdiend daar te komen, ze zijn reeds veroordeeld. God is vreselijk getergd, Zijn toorn tegen hen is even groot als tegen hen, die werkelijk reeds de fiolen van Zijn toorn in de hel gevoelen. Zij hebben in het minst niets gedaan om die toorn te stillen of te bevredigen. Ook is God niet in het minst door enige belofte gehouden ze een ogenblik staande te houden. De duivel wacht op hen, de hel grijpt naar hen, haar vlammen omgeven hen om hen te verteren. Het vuur, dat in hun eigen harten brandt, worstelt om uit te breken en zij hebben geen belang in enige Middelaar. Er zijn ook geen middelen in hun eigen bereik, die hen kunnen beveiligen.

In het kort: zij hebben geen toevlucht, niets om op te steunen; alleen de vrije wil en de onverplichte vrije verdraagzaamheid van een vertoornd God bewaart hen ieder ogenblik.

Toepassing

Het gebruik van dit vreselijke onderwerp moge dienen tot ontwakning van onbekeerden in deze vergadering. Wat u gehoord hebt, is het geval van een ieder van u die buiten Christus bent. Die wereld van ellende, die brandende oven bedreigt u. Daar is de vreselijke afgrond van de gloeiende vlammen van de toorn Gods. De hel opent haar muil wijd, en u hebt niets om op te staan of om vast te grijpen; er is niets tussen u en de hel dan de lucht. Het is alleen de kracht en louter het welbehagen Gods, die u staande houdt.

U bent er zich mogelijk niet bewust van. U bent nog niet in de hel, maar u ziet niet, dat hierin Gods bewaring nog voortduurt. U ziet op andere

dingen, zoals op uw gezondheid, uw eigen zorg voor uw leven en op de middelen, die u gebruikt om dat leven te onderhouden. Maar echt, deze dingen zijn niets, als God Zijn hand zou terugtrekken. Ze zouden niet meer baten om u voor vallen te bewaren, dan de dunne lucht een persoon kan dragen en ondersteunen.

Uw goddeloosheid maakt u, als het ware, zo zwaar als lood. Ze trekt en drukt u in de richting van de hel en als God u losliet, zou u onmiddellijk en snel in die bodemloze kolk verzinken. Uw gezonde lichaam, uw eigen zorg en voorzichtigheid, uw beste overleggingen en al uw eigen-gerechtigheid zouden niet meer invloed hebben om u staande en buiten de hel te houden, dan een spinnenweb u zou kunnen tegenhouden bij de val van een rots. Ware het niet om het soevereine welbehagen Gods, de aarde zou u geen ogenblik dragen, want u bent een last voor haar. De schepping zucht vanwege u. Het schepsel is aan de ijdelheid onderworpen door uw verderf, niet gewillig. De zon schijnt niet gewillig op u, om u licht te geven, opdat u de satan en de zonde zou dienen. De aarde geeft u niet gewillig haar gewas om aan uw lusten te voldoen. Ook is ze niet gewillig de schouwplaats, waar u uw goddeloosheid wilt bedrijven en bedrijft. De lucht dient u niet gewillig tot adem om uw leven te onderhouden, terwijl u uw leven besteedt in de dienst van Gods vijanden.

Gods schepselen zijn goed en zij werden voor de mens geschapen om er God mee te dienen en zij onderwerpen zich niet gewillig tot enig ander doel. Zij zuchten, als ze misbruikt worden tot doeleinden, die zo rechtstreeks aan hun natuur en doel tegengesteld zijn. En de wereld zou u uitspuwen. Alleen de soevereine hand van Hem, Die haar in hope heeft onderworpen, voorkomt dat nog.

De donkere wolken van Gods toorn hangen nu rechtstreeks boven uw hoofd, vol van vreselijke stormen en zwaar van oordeel. Alleen de weerhoudende hand Gods voorkomt dat ze niet onmiddellijk over u losbarsten. Zou Hij die terugtrekken, dan zou uw verwoesting als een wervelwind komen en u zou zijn als het kaf van de zomerdorsvloer. De toorn Gods is als grote wateren, die nu nog afgedamd zijn. Ze nemen steeds

meer toe en rijzen hoe langer hoe hoger, totdat hun opening gegeven wordt. En hoe langer de stroom tegengehouden wordt, hoe sneller en krachtiger is haar loop, als ze doorbreekt.

Het is waar, dat over uw boze werken tot nog toe geen oordeel is uitgevoerd. De vloed van Gods wraak is tegengehouden; maar uw schuld is ondertussen aanhoudend groter geworden en u vergadert iedere dag meer toorn als een schat. De wateren rijzen voortdurend en worden hoe langer hoe machtiger, en alleen Gods vrije welbehagen houdt de wateren terug. De wateren, die zelf niet tegengehouden willen worden en die voorwaarts dringen. Als God slechts Zijn hand zou terugtrekken van de sluisdeur, zou die dadelijk openvliegen en de vlamme vloed van de grimmige toorn Gods zou met onbegrijpelijke woede voortstormen en met almachtige kracht over u komen. En al was uw kracht tienduizend maal groter dan de kracht van de sterkste duivel in de hel, ze zou niets zijn om die toorn tegen te gaan of te verdragen.

De boog van Gods toorn is gespannen en de pijl ligt op de pees, en rechtvaardigheid richt de pijl op uw hart en spant de boog. En alleen het loutere welbehagen van God, en dat van een toornig God, zonder enige belofte of verplichting die verhindert dat die pijl dronken gemaakt zal worden van uw bloed, houdt die pijl terug.

Zo bent u, die nooit die grote vernieuwing van hart door de almachtige kracht van Gods Geest in uw ziel onderging. U allen, die nooit wederom geboren werd en nieuwe schepselen werd, die nooit van dood levend gemaakt werd, ligt in de handen van een toornend God. Hoe u ook in veel dingen uw leven hervormd mag hebben, en godsdienstige aandoeningen had, en een vorm van godsdienst onderhoudt in uw gezin, uw binnenkamer en in het huis Gods, het is alleen door Zijn welbehagen, dat u dit ogenblik nog niet bent verslonden door een eeuwige verwoesting. Hoe onovertuigd u nu ook mag zijn van de waarheid, die u nu hoort, later, en wie weet hoe spoedig, zult u er ten volle van overtuigd worden, indien u zo blijft. Zij, die onder dezelfde omstandigheden voor u leefden, zien nu, dat het zo met hen was. Want een plotselinge verwoesting

kwam plotseling over hen, die zij niet verwachtten en terwijl zij zeiden: *'Vrede en geen gevaar.'* Nu zien ze, dat die dingen, waarop zij hun vrede en veiligheid bouwden, niets anders dan lucht en ledige schaduwen waren. De God, Die u boven de put van de afgrond houdt, heeft een afschuw van u en is vreselijk getergd. Zijn toorn brandt tegen u als een vuur. Hij acht u tot niets anders waardig dan in het vuur geworpen te worden. Hij is te rein van ogen om op u in deze staat in gunst te zien. U bent tienduizend maal afschuwelijker in Zijn ogen dan de hatelijkste slang in onze ogen. U hebt Hem oneindig meer beledigd dan ooit een hardnekkige opstandeling zijn vorst beledigde. En toch, alleen Zijn hand houdt u nog ieder ogenblik tegen om in het vuur te vallen. Aan niets anders is het toe te schrijven, dat u afgelopen nacht niet naar de hel ging, dat u nog mocht ontwaken in deze wereld. Om geen andere reden bent u nog niet verloren gegaan, sinds u hier in Gods huis zit, Hem tergende door uw zondige goddeloze wijze, waarop u Zijn heilige dienst waarneemt. O zondaar! Overweeg het vreselijke gevaar, waarin u verkeert: het is een grote oven van toorn, een bodemloze afgrond, waarover de hand Gods u in Zijn toorn houdt. U hangt aan een zijden draad, waaromheen de vlammen der Goddelijke wraak kronkelen, die haar ieder ogenblik kunnen verbranden. En u hebt geen belang in enige Middelaar en geen enkel houvast om uzelf te redden. U hebt niets om de vlammen van de toorn van u af te houden. U hebt van uzelf niets, noch wat u ooit hebt gedaan, noch wat u kunt doen, waardoor u God kunt bewegen u een ogenblik te sparen.

En overweeg hier maar in het bijzonder:

1. Wiens toorn het is; het is de wraak van de oneindige God. Als het slechts de toorn van een mens was, zelfs die van de machtigste vorst, zou zoiets in vergelijking weinig geacht kunnen worden. De toorn van de koningen wordt zeer gevreesd, vooral die van absolute monarchen, die de bezittingen en levens van hun onderdanen geheel in hun macht hebben om daarover vrijmachtig te beschikken. Spreuken 20 vers 2: *'De schrik eens konings is als het brullen eens jongen leeuws, die zich tegen hem vergramt, zondigt tegen zijn ziel.'* De onderdaan, die de toorn

van een machtig vorst opwekt, kan zich blootstellen aan de wreedste martelingen, die menselijke kunst kan uitvinden of menselijke macht kan aandoen. Maar de grootste aardse potentaten met hun grootste majesteit en kracht en vervuld met hun grootste verschrikkingen, zijn slechts zwakke, verachtelijke wormen in vergelijking met de grote en almachtige Schepper en Koning van hemel en aarde. Zij kunnen maar weinig doen, hoe ze ook tot uiterste woede getergd worden. Alle koningen der aarde zijn in Gods ogen slechts sprinkhanen. Ze zijn niets en minder dan niets; zowel hun liefde als hun haat kunnen veracht worden. De toorn van de grote Koning der koningen is veel vreselijker dan de hunne, zoveel vreselijker als Zijn Majesteit verhevener is dan de hunne. Lukas 12 vers 4-5: *'En Ik zeg u, Mijn vrienden, vreest niet voor degenen, die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen. Maar Ik zal u tonen, Wien gij vrezen zult. Vreest Dien, Die, nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen, ja, Ik zeg u, vreest Dien.'*

2. Het is de grimmigheid van Zijn toorn, waaraan gij blootgesteld zijt. Wij lezen dikwijls van de grimmigheid Gods, zoals Jesaja 59 vers 18: 'Naar de werken, daarnaar Zal Hij vergelden, grimmigheid aan Zijn wederpartijders.' Zo ook Jesaja 66 vers 15: 'Want zie, de Heere zal met vuur komen en Zijn wagenen als een wervelwind om met grimmigheid Zijn toorn hiertoe te wenden en Zijn schelding met vuurvlammen.' En op veel andere plaatsen. In Openbaring 19 vers 15 lezen wij van de wijnpersbak van *'de wijn des toorns en der gramschap des almachtigen Gods'*. De woorden zijn uiterst vreselijk. Was er alleen maar gezegd: 'de toorn Gods', die zou reeds bevatten, hetgeen oneindig vreselijk is. Maar het is: 'de grimmigheid en toorn Gods.' De gramschap Gods! De grimmigheid van Jehovah! O, hoe vreselijk moet dat zijn! Wie kan uitdrukken of bevatten, wat zulke uitdrukkingen inhouden? Maar het is ook 'de grimmigheid en toorn van de almachtige God.' Alsof er een zeer grote openbaring van Zijn almachtige kracht zou zijn in hetgeen de grimmigheid van Zijn wraak zou opleggen; alsof Zijn almacht als het ware in woede ontstoken zou worden! O, wat zal dan het gevolg zijn! Wat zal er worden van de arme worm, die dit zal ondergaan. Wiens handen kunnen sterk zijn? En wiens hart kan het verdragen? In welk een

vreselijke, onuitdrukkelijke, onbegrijpelijke diepte van ellende moet het arme schepsel neergedrukt worden, die het onderwerp van deze toorn zal worden!

Overweeg dit, u, die hier tegenwoordig bent en nog blijft in een onbekeerde staat. Dat God de grimmigheid van Zijn toorn zal uitvoeren, houdt in, dat Hij dit zonder enig medelijden zal doen.

Als God de onuitsprekelijke nood van uw geval aanschouwt en ziet hoe onevenredig uw pijniging is met uw sterkte en hoe uw arme ziel neerzinkt in een oneindige duisternis, zal Hij geen medelijden met u hebben. Hij zal de uitvoering van Zijn toorn niet opschorten of in het minst de druk verlichten. Er zal geen matiging of barmhartigheid meer zijn. Hij zal op uw welzijn geen acht meer slaan en in het geheel niet zorgen, dat u niet te veel lijden zult. Alleen: Hij zal acht geven, dat u niet meer zult lijden dan strikte rechtvaardigheid vereist. Niets zal teruggehouden worden, omdat het voor u moeilijk te dragen is.

Ezechiël 8 vers 18: *‘Daarom zal Ik ook handelen in grimmigheid. Mijn oog zal niet verschonen en Ik zal niet sparen, hoewel zij voor Mijne oren met luider stem roepen, nochtans zal Ik hen niet horen.’* Nu is God genegen om medelijden met u te hebben; nu is het nog de dag der genade, u kunt nu nog roepen met enige bemoediging genade te verkrijgen. Maar als eens de dag der genade voorbij is, zullen uw meest klagelijke en smartelijke uitroepen vergeefs zijn. U zult geheel verloren zijn en van God verworpen. U zult een vat des toorns zijn, geschikt voor verwoesting, een vat, dat dan alleen dient om met toorn gevuld te worden. U zult tot geen ander doel blijven bestaan dan om smarten te lijden. God zal dan in uw verderf lachen. Hij zal spotten, wanneer uw vrees komt (Spreuken 1: 25-26). Hoe vreselijk zijn die woorden. Jesaja 63 vers 3: *‘Ik heb ze getreden in Mijn toorn en heb ze vertrapt in Mijn grimmigheid en hun bloed is gesprengd op Mijn klederen en al Mijn gewaad heb Ik bezoedeld.’* Deze woorden drukken op onbegrijpelijke wijze verachting, haat en grimmige verontwaardiging uit. Als u dan tot God roept om medelijden met u te hebben, zal Hij er zover vandaan zijn om met

uw smartelijke toestand medelijden te hebben of u de geringste gunst te betonen, dat Hij u in plaats daarvan slechts onder Zijn voeten zal vertreden. En ofschoon Hij zal weten, dat u het gewicht van Zijn almacht, dat op u drukt en u vertreedt, niet kan dragen, zal Hij daar toch geen acht op slaan, maar Hij zal u dan zonder barmhartigheid onder Zijn voeten verpletteren; Hij zal het bloed uit u persen en het zal op Zijn klederen gesprengd worden. Hij zal u niet slechts haten, maar ook ten uiterste verachten. Geen andere plaats zal voor u geschikt geacht worden dan onder Zijn voeten, om als het slijk der straten vertreden te worden.

3. God zal de ellende, waaraan u blootgesteld wordt, dan op u leggen, opdat Hij zou kunnen tonen, wat die toorn van Hem, Jehova, is. God heeft het in Zijn hart gehad om engelen en mensen te tonen hoe uitnemend Zijn liefde is, maar ook hoe vreselijk Zijn wraak is. Soms hebben aardse koningen de bedoeling te laten zien hoe vreselijk hun toorn is door buitengewone straffen op te leggen aan hen, die hen tergen. Nebukadnezar, die machtige en grote monarch van het Chaldeese keizerrijk wilde zijn toorn tonen, toen deze door Sadrach, Mesach en Abednego ontstoken werd. Hij gaf dienovereenkomstig bevel, dat de brandende vurige oven zevenmaal heter gestookt zou worden dan daarvoor; ongetwijfeld was dat de uiterste grens, die de menselijke kunst kon bereiken. Maar de grote God wil ook Zijn toorn tonen en Zijn geduchte majesteit en almachtige kracht verheerlijken in de uiterste smarten van Zijn vijanden. Romeinen 9 vers 22: *‘En of God willende Zijn toorn bewijzen en Zijn macht bekend maken, met veel lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns tot het verderf voorbereid.’* En ziende, dat dit Zijn voornemen is en wat Hij besloten heeft om te bewijzen, hoe vreselijk de onbeperkte toorn, de grimmigheid en gramschap van Jehova is, zal Hij dit ook daadwerkelijk doen. Als de grote en toornige God opgestaan is en Zijn vreselijke wraak aan de arme zondaar uitgevoerd heeft en de ellendige werkelijk het oneindige gewicht en de eeuwige kracht van Zijn gramschap lijdt, dan zal God het ganse heelal oproepen om die vreselijke majesteit en almachtige kracht te aanschouwen, die Hij daarin openbaart. Jesaja 33 vers 12-14: *‘En de vol-*

ken zullen zijn als de verbranding der kalk, als afgehouden doornen zullen zij met het vuur verbrand worden. Hoort gijlieden, die verre zijt, wat Ik gedaan heb en gij, die nabij zijt, bekent Mijne macht. De zondaren te Sion zijn verschrikt, beving heeft de huichelaars aangegrepen. Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan, wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?’

Zo zal het met u zijn, die in een onverzoende staat leeft, als u daarin volhardt. De oneindige macht en majesteit en vreselijkheid van de almachtige God zal aan u verheerlijkt worden in de onuitsprekelijke kracht van uw pijnigingen. U zult gepijnigd worden in de tegenwoordigheid der heilige engelen en in de tegenwoordigheid van het Lam. En als u in deze staat van lijden zult zijn, zullen de heerlijke inwoners des hemels op dat vreselijke schouwspel blijven zien, opdat zij zullen aanschouwen, wat de toorn en grimmigheid van de Almachtige is. En als zij het hebben gezien, zullen zij neervallen en die grote Macht en Majesteit aanbidden. Jesaja 66 vers 23-24: *‘En het zal geschieden, dat van de ene nieuwe maan tot de andere en van de ene sabbat tot de andere, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de Heere. En zij zullen henen uitgaan en zij zullen de dode lichamen der lieden zien, die tegen Mij overtreden hebben, want hun worm zal niet sterven en hun vuur zal niet uitgeblust worden en zij zullen allen vlees een afgrijzing wezen.’*

4. Het is een eeuwige toorn. Het zou vreselijk zijn deze grimmigheid en toorn van de almachtige Gods een ogenblik te ondergaan, maar u moet hem eeuwig ondergaan. Er zal geen einde zijn aan deze uiterst afschuwelijke ellende. Als u vooruit ziet, ziet u een voortduren zonder einde, hetgeen uw gedachten zal verslinden en uw ziel zal verbazen. U zult er beslist aan wanhopen nog ooit enige bevrijding, enig einde, enige matiging of enige rust te zullen verkrijgen. U zult zeker weten, dat u lange eeuwen zult moeten doorgaan, miljoenen eeuwen, worstelende en strijdende met deze almachtige, genadeloze wraak Als die voorbij zijn, als u zo al die eeuwen werkelijk op deze manier hebt doorgebracht, zult u weten, dat dit alles maar een stipje is tegenover wat nog volgen zal. Zo zal uw straf inderdaad oneindig zijn. O, wie kan uitdrukken, hoe de staat van een ziel in zulke omstandigheden is? Alles wat we er moge-

lijk van kunnen zeggen, is maar een heel zwakke voorstelling daarvan. Het is onuitdrukkelijk en onbevattelijk, want 'wie kent de sterkte van Gods toorn?' Hoe vreselijk is de staat van degenen, die dagelijks of ieder uur in gevaar verkeren voor die grote toorn en oneindige ellende! Maar dit is het droevige geval van iedere ziel in deze vergadering, die niet wederomgeboren is, hoe zedelijk en nauwkeurig, matig en godsdienstig ze anderszins ook mogen zijn! O, dat u het wilde overwegen, of u nu jong of oud bent! Er is reden te denken, dat velen in deze vergadering, die nu deze predikatie horen, werkelijk de onderwerpen van deze ellende tot in alle eeuwigheid zullen zijn. Wij weten niet, wie ze zijn of waar ze zitten, of welke gedachten ze nu hebben. Het is mogelijk, dat ze nu gerust zijn en al deze dingen zonder ontroering aanhoren en dat ze zich nu vleien, dat ze die personen niet zijn, en dat ze zichzelf beloven, dat ze het zullen ontgaan. Als we wisten, dat er een persoon was, ja, één in de gehele vergadering, die het onderwerp van deze ellende zou worden, hoe vreselijk zou het zijn daaraan te denken. Als we wisten, wie het was, wat een vreselijk gezicht zou het zijn zo iemand te zien. Hoe zouden de overigen van deze vergadering een klagelijk en bitter geschrei over hem aanheffen! Maar helaas, hoevelen zullen zich in de hel deze preek herinneren, in plaats van één! Het zou een wonder zijn, als sommigen, die hier nu aanwezig zijn, niet binnen zeer korte tijd in de hel zouden zijn, wellicht voor dit jaar voorbij is. Het zou geen wonder zijn, als sommigen, die nu hier zijn, gezond, rustig en zeker, daar voor overmorgen zouden zijn. Degenen van u, die uiteindelijk in hun natuurlijke staat blijven en het langst buiten de hel zullen blijven, zullen daar binnen weinig tijd zijn! Uw oordeel sluimert niet; het zal snel komen en zeer waarschijnlijk zeer plotseling op velen van u. U hebt reden om u te verwonderen, dat u niet reeds in de hel ligt. Dit is ongetwijfeld wel het geval met sommigen, die u gekend hebt, die nooit de hel méér verdienen dan u, en die gedacht hadden dat ze evenals u nu nog zouden leven. Hun geval is nu buiten hoop. Zij verkeren nu in de uiterste ellende en volkomen wanhoop, maar u bent hier nog in het land der levenden en in het huis Gods en hebt gelegenheid verlossing te verkrijgen. Wat zouden die arme veroordeelde, hopeloze zielen niet willen geven om nog een dag de gelegenheid te krijgen, die u nog hebt.

Opwekking

En nu hebt u een buitengewone gelegenheid, een dag, waarin Christus de genadedeur wijd heeft opengeworpen en staat te roepen en met luide stem te wenen over arme zondaars; een dag, waarin velen tot Hem vluchten en geweld doen op het koninkrijk Gods. Velen komen dagelijks van het oosten, westen, noorden en zuiden. Velen die onlangs nog in dezelfde ellendige staat verkeerden als u, zijn nu in een gelukkige staat, hun harten vervuld met liefde jegens Hem, Die hen heeft liefgehad en ze van hun zonden gewassen heeft in Zijn eigen bloed en die zich nu verheugen in de hoop der heerlijkheid Gods! Hoe vreselijk is het in zo'n dag achtergebleven te zijn. Anderen zalig te zien, terwijl u vergaat. Anderen te zien, zich verheugende en zingende van vreugde des harten, terwijl u reden hebt te wenen vanwege de smart des harten en te huilen vanwege de kwellung des geestes. Hoe kunt u in zo'n staat nog een ogenblik rusten?

Zijn er niet velen hier, die lang in de wereld geleefd hebben en tot heden niet wedergeboren zijn en die niets anders doen dan toorn vergaderen als een schat in de dag des toorns? O, mensen, uw geval is zeer in het bijzonder uiterst gevaarlijk, uw schuld en de hardheid van uw hart zijn buitengewoon groot. Ziet u niet, hoe mensen van uw leeftijd reeds heengegaan zijn en u nog gelaten wordt in de welaaangename tijd, in de dag der zaligheid? U hebt nodig uzelf te beschouwen en grondig te ontwaken uit uw slaap. U kunt de grimmigheid en toorn van de oneindige God niet dragen.

En u, jonge mannen en vrouwen, wilt u deze kostbare tijd verwaarlozen, die u nu geniet, terwijl zovele anderen van uw leeftijd alle ijdelheden der jeugd verwerpen en tot Christus getrokken worden? U hebt nu in het bijzonder een buitengewone gelegenheid, maar als u ze verwaarloost, zal het met u spoedig net zo zijn als met hen, die al de kostbare dagen der jeugd in de zonde doorbrachten en nu in zo'n vreselijke staat van blindheid en hardheid zijn geraakt. En jullie kinderen, die onbekeerd zijn, weet je niet, dat als je zo blijft, je eens de toorn van die God zult dragen, Die nu vanwege je zonden altijd toornig op je is? Zul je tevreden zijn kinderen van de duivel te zijn, terwijl zovele andere kinderen bekeerd

werden en heilige en zalige kinderen zijn geworden van de Koning der koningen?

En laat iedereen, die nog buiten Christus is en boven de afgrond der hel hangt, of ze oude mannen of vrouwen zijn, van middelbare of jeugdige leeftijd, luisteren naar het luide geroep van Gods Woord en voorzienigheid. Dit aangename jaar des Heeren, een dag van zo grote gunst voor sommigen, zal ongetwijfeld een dag van even grote wraak voor anderen zijn. De harten der mensen verharden en daarmee vermeedert hun schuld, als ze hun zielen blijven verwaarlozen. Nooit was er zo'n groot gevaar als nu, dat zulke personen overgegeven werden aan verharding en verblinding. God schijnt Zich nu te spoeden om Zijn uitverkorenen in alle delen der wereld te vergaderen en waarschijnlijk zal het grootste deel van de volwassenen, die ooit in onze dagen zalig gemaakt zullen worden, nu in korte tijd ingezameld worden. Het zal zijn zoals tijdens de uitstorting van de Heilige Geest op de Joden in de dagen der apostelen, namelijk dat de uitverkorenen verhoord en de overigen verblind zullen worden. Als dit met u het geval zal zijn, zult u eeuwig deze dagen vervloeken, en de dag waarop u geboren bent, namelijk omdat u zo'n uitstorting van de Geest hebt gezien. U zult dan wensen, dat u gestorven was, voordat u ze gezien had. Nu is het ongetwijfeld zoals het was in de dagen van Johannes de Doper. De bijl wordt op bijzondere wijze gelegd aan de wortels van de bomen, zodat iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt zal worden afgehouden en in het vuur geworpen.

Dat ieder, die buiten Christus is, nu ontwake en vliede van de toekomstende toorn. Dat ieder nu uit Sodom vliede, nu de toorn van de almachtige God ongetwijfeld over een groot deel van deze vergadering hangt: *'Haast u, behoud u om uws levens wil, zie niet achter u om en sta niet op deze ganze vlakte, behoudt u naar het gebergte henen, opdat gij niet omkomt.'*

Amen.

HOOFDSTUK 6

Waarom is God een vreemdeling in ons land?³

Hoe weinig bekeringen hebben er in ons midden plaats? Als God in een land woont en met Zijn kracht werkt, worden er altijd velen gevonden, die uit de zondeslaap opwaken, tot de overtuiging van hun schuld komen en tot Jezus de toevlucht nemen. Een godzalig predikant zegt van zo'n opwekkingstijd: *“In bijna elke woning bespeurde men kentekenen van de tegenwoordigheid van God. Het was een tijd van vreugde in de huisgezinnen omdat vele zielen deel kregen aan de zaligheid. Ouders verheugden zich over hun kinderen, omdat zij wedergeboren waren; huisvaders over hun knechten; en moeders over haar echtgenoten. De stad scheen vol van de tegenwoordigheid van God. Nooit had er zoveel liefde en blijdschap geheerst en toch heerste er nooit meer treurigheid dan juist in die dagen.”* Iets dergelijks heeft nooit plaats onder ons. Helaas! Welk een treurig verschil vertonen de meeste huisgezinnen in ons midden. Hoe vele zijn er niet, waarin men niet één levend christen tellen kan!

Hoeveel doodsheid is er zelfs onder ware christenen! In tijden van opwekking, als God met Zijn kracht in een land werkt, worden niet alleen onbekeerden aan zichzelf ontdekt en gedrongen om te Christus de toevlucht te nemen, maar ook zij, die al te voren in Christus waren, ontvangen een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest. Zij ondergaan om zo te spreken, een tweede wedergeboorte. Zij worden toegelaten in de binnenkamers van des Konings paleis en roepen uit: *“Hij kusste mij met de kussen Zijns monds, want Uwe uitnemende liefde is beter dan wijn.”*

Hoe onbeschaamd zijn de mensen in het bedrijven van de zonde. Het is

³ Dit hoofdstuk is overgenomen uit *'Het leven en de nagelatene geschriften van Robert Murray MacCheyne'* (blz. 668-673). Robert Murray MacCheyne (1813-1843) leefde een heilig leven en was ernstig en bewogen met zijn schapen. Tijdens zijn reis naar Israël schonk de Heere een opwekking in zijn gemeente.

in onze dagen zoals in de dagen van de profeet Jeremia. Van velen schijnt het als of *'hun nek van een ijzeren zenuw is en hun voorhoofd koper'*.

Het is te vrezen dat aan vele plaatsen de onbekeerden het Woord van God niet getrouw gepreikt wordt. Daarover klaagde Jeremia als in zijn dagen: *"Zij genezen de breuke der dochter mijns volks op het lichtste; zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede"* (Jer. 8:21). En zou er geen stof tot die klacht zijn in onze dagen? De meeste van degene die onze onderlinge bijeenkomsten bezoeken, leven zonder Christus, en liggen van dag tot dag onder de toorn van de Heere God almachtig. En toch is het te vrezen dat predikanten hier zich weinig zorgen om maken en zich er niet over bekommeren. Althans de preken zijn niet in het meest voor hun toestand ingericht. Al de woorden van de mensen en van de engelen kunnen de rampzaligheid niet uitdrukken van zonder Christus te zijn.

En toch is het te vrezen dat wij tot de zodanigen op verre na niet met genoeg duidelijkheid en aandrang, en niet herhaald genoeg spreken. Helaas! Hoe weinige predikanten doen gelijk de engelen bij Sodom en vatten met vrijmoedigheid de hand van twijfelende zondaren om hen te behouden. Hoe weinige gehoorzamen het woord van de apostel Judas: *"Behoudt hen door vreze en grijpt ze uit het vuur"* (Judas: 23).

Velen van hen die het woord met getrouwheid verkondigen, worden niet door de liefde gedrongen. Er is meer bitterheid jegens mensen in ons, dan van de liefde van God. Wij zijn niet bewogen over de arme onbekeerden met de innerlijke ontferming van Jezus Christus. Met tranen in de ogen schreef Paulus van *'de vijanden van het kruis van Christus'*. Hoe zelden wellen die tranen van medelijden in onze ogen op? *"Wetende de schrik des Heeren"* bewoog Paulus de mensen tot geloof. Hoe weinig zijn onze hedendaagse predikanten met die geest vervuld?! Hoe durven wij ons dan te verwonderen, dat de doodsbeenderen zo dor zijn en dat God een vreemdeling is in het land?

Het is te vrezen dat Christus niet met genoegzame trouw als de toevlucht van zondaren wordt voorgesteld. Een zondaar, die nog maar kort

uit de duisternis werd overgebracht tot het licht, zou de hele wereld willen bewegen om tot Christus te komen. De weg is zo eenvoudig, zo gemakkelijk en zo dierbaar. Hij denkt bij zichzelf; ach! was ik maar een prediker, hoe zou ik de mensen overtuigen! Dit is een oprecht en prijszenswaardig gevoelen. Maar ach! Hoe weinig treft men dit aan in de predikers zelf.

David zei: *“Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken.”* Hoe weinigen kunnen hem dit in oprechtheid nazeggen. Paulus verklaarde, dat hij *“voorgenomen had niets te weten onder mensen, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.”* Hoe weinigen volgen daarin zijn voorbeeld. Velen weten niet dat het doel van de prediking behoort te zijn, van Christus te getuigen als de toevlucht van zondaren. Het is maar al te zeer te vrezen, dat velen op de Schriftgeleerden en Farizeeën lijken. Zij houden de deur in de hand, zelf gaan zij niet in, en die in zouden gaan, verhinderen zij. Sommige stellen Christus eenvoudig en getrouw in hun prediking voor, maar waar is het biddend aanhouden van Paulus, dat de mensen zich mochten laten verzoenen met God (2 Kor. 5:20)?

Wij nodigen de zondaren niet liefderijk genoeg. Wij dringen hen niet vriendelijk om tot Christus te komen, wij dwingen hen niet om in te gaan. Wie kan zich dan verwonderen, dat God een vreemdeling is in het land?

Er bestaat in onze tijd onder de ware christenen zo weinig dorst om het levende Woord van God te horen. Zoals een zwakke maag iemand weinig doet eten, zo schijnen ook de christenen in onze tijd zeer spaarzaam het geestelijk voedsel te gebruiken. Vele christenen zijn ook niet vrij van hoogmoed onder het aanhoren van de prediking. Ze komen als rechters en niet als leergierige kinderen. Vele komen om de woorden van een sterfelijk mens te horen, in plaats van het Woord van de levende God.

Ten opzichte van het gebed wordt er wel veel geploegd en gezaaid, maar het zaad wordt zo weinig in de grond bedekt door het gebed. God en uw geweten zijn getuigen hoe weinig u bidt. U weet, dat u machtig zoudt

zijn als u mannen van gebed was, en toch bidt u niet. Onbestendig als het water, wordt u met de stroom meegevoerd. Luther zonderde de drie beste uren van de dag af tot het gebed. John Welsh bracht dagelijks zeven uren in het gebed door. Hoe weinig Welshes vindt men onder ons!

Ook is het echt te vrezen dat er weinig behoefte is voor gezamenlijk gebed. De christenen schamen zich om samen te bidden. Christus heeft beloofd: *“Indien er twee van u te samen stemmen op de aarde over enige zaak, die zij zouden mogen begeren, Ik zeg u dat die hun zal geschieden van Mijn Vader die in de hemelen is”* (Mat. 18:19). Veel christenen letten niet genoeg op deze belofte. Spreken velen niet met minachting van het gezamenlijk gebed? Ziet daar een reden waarom God de wolken gebiedt, dat zij geen zegen over ons geven. Hij wacht tot wij Zijn aangezicht samen zoeken. Dan zal Hij de vensteren des hemels opendoen en ons een zegen afgieten. Ach, dat alle christenen tot Hem kwamen met het gebed: *“O Israëls verwachting, zijn Verlosser in tijd van benauwdheid, waarin zoudt gij zijn als een vreemdeling in het land, en als een reiziger die slechts inkeert om te vernachten? Waarom zoudt gij zijn als een versaagd man, als een held, die niet kan verlossen? Gij zijt toch in het midden van ons, o Heere! En wij zijn naar uwen naam genoemd, verlaat ons niet.”* (Jer. 14:8-9).

HOOFDSTUK 7

De opwekking die we nodig hebben⁴

Hebben wij opwekking nodig? Luister! Hoeveel kerken zijn zondag aan zondag half leeg? Hoeveel zijn er, die nooit een kerk van binnen zien? Hoeveel door-deweekse gebedssamenkomsten worden nog gehouden en trouw bezocht? Waar is nog honger naar de geestelijke dingen?

Hoe staat het met de zending? Wat doen wij voor de landen overzee, die nog in de diepe duisternis van het heidendom gehuld zijn? Heeft het feit, dat massa's mensen verloren gaan, ons ooit een benauwd ogenblik bezorgd? Zijn wij zo zelfzuchtig geworden?

Wat doen wij met de geweldige rijkdom, die God ons heeft toevertrouwd? Denk bij voorbeeld aan de Verenigde Staten, de rijkste natie van de wereld, wier grootste rijkdom in handen is van gelovige christenen. Toch besteden de Verenigde Staten per jaar meer aan kauwgom dan aan de zending! Hoeveel geven God niet eens een tiende van wat Hij hen geeft?

Denk aan onze colleges en universiteiten in het moederland en op het zendingsveld, waar Bijbelkritiek wordt onderwezen. Daar wordt beweerd, dat Jezus nooit wonderen heeft gedaan, niet uit de doden is opgestaan, niet uit een maagd geboren is, niet als onze plaatsvervanger gestorven is en dat Hij niet wederkomt.

Hoeveel gelovige christenen leven een waarachtig Christus-leven voor de mensen? Hoe wereldgelijkvormig zijn wij geworden! Hoe weinig tegenstand ondervinden wij! Waar zijn de vervolgingen, die de eerste gemeente te verduren had? Hoe gemakkelijk is het nu christen te zijn!

⁴ Dit hoofdstuk komt uit '*Honger en dorst naar herleving*' van Oswald J. Smith. Het boekje is ook uitgegeven door Stichting Heart Cry en nog te verkrijgen.

En hoe staat het met het geestelijk ambt? Worden door de arbeid en de prediking van de voorgangers mensen gegrepen, bekeerd en gered? Hoeveel zielen worden er gewonnen door de prediking van het Woord? Beste vrienden, wij worden overladen met talloze activiteiten van de kerk, terwijl de werkelijke taak van de kerk, het evangelie aan de gehele wereld te brengen, en verlorenen te redden, verwaarloosd wordt.

Waar is het schuldbesef, dat wij vroeger zagen? Behoort dit tot het verleden? Denk aan een samenkomst van Finney. Konden wij die maar herhalen! Hij vertelt ons, dat hij eens samenkomsten hield in Antwerpen en dat een oude man hem uitnodigde om in een klein schoolgebouw in de buurt te komen prediken. Toen hij daar kwam, was het zo vol, dat hij nauwelijks een staanplaats kon vinden bij de deur. Hij sprak lang. Ten slotte begon hij hen ernstig er op te wijzen, dat zij een gemeenschap zonder God waren, omdat zij in hun omgeving geen samenkomsten hielden. Allen werden op dat ogenblik overtuigd van schuld. De Geest van God daalde als een bliksem op hen neer. Een voor een vielen ze op hun knieën of voorover op de grond en riepen om genade. Binnen twee minuten lagen ze allen terneer en Finney moest ophouden met prediken, omdat hij zich niet meer verstaanbaar kon maken. Tenslotte kon hij de aandacht trekken van de oude man, die midden in de kamer in grenzeloze verbazing zat rond te kijken. Zo luid hij kon riep hij hem toe, dat hij moest bidden. Daarna leidde hij hen een voor een tot Jezus. De oude man nam daarna de leiding van de samenkomst over, omdat Finney zelf naar een andere samenkomst vertrekken moest. De samenkomst duurde de hele nacht door, zo groot was het schuldbesef. De resultaten waren blijvend en een van de pas bekeerden werd een van de meest vruchtbare predikers van het evangelie.

Ja, de mensen hebben God vergeten. De zonde neemt overal toe. De verkondiging van het evangelie schiet te kort. Naar mijn besef kan niets minder dan een uitstorting van de Geest hierin verandering brengen. Zulk een opwekking heeft tientallen, honderden gemeenten veranderd, het kan ook de onze veranderen.

Hoe kunnen wij zulk een uitstorting van de Geest ontvangen? U antwoordt: door gebed. Volkomen waar, maar er moet iets aan het gebed voorafgaan. Eerst moet de zonde ter sprake komen. Wanneer ons leven niet in orde is in Gods oog, indien de zonde niet wordt weggedaan, kunnen wij bidden tot de jongste dag toe, maar er zal geen opwekking komen. “Maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen u en uw God, en uw zonden doen Zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij niet hoort” (Jes. 59 : 2).

Misschien is de profetie van Joël hier onze beste gids. Laten wij die eens opslaan. Het is een oproep tot bekering. God is verlangend Zijn volk te zegenen, maar de zonde houdt de zegen tegen. En daarom brengt Hij in Zijn liefde en genade een vreselijk oordeel over hen. Dit wordt beschreven in de hoofdstukken een en twee. Het oordeel heeft bijna de poorten van de stad bereikt.

Maar zie nu, hoe groot Zijn liefde is! Merk op wat er staat in de verzen twaalf tot veertien van hoofdstuk twee: “Maar ook nu nog luidt het woord des Heren: Bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en met vasten en met geweën en met rouwklacht. Scheurt uw hart en niet uw klederen en keert u tot de Here uw God. Want genadig en barmhartig is Hij, lankmoedig en groot van goedertierenheid, berouw hebbende over het onheil. Wie weet of Hij zich niet wendt en berouw heeft en een zegen achter Zich laat overblijven-.

Welnu, mijn vriend. Ik weet niet wat uw zonde is. U weet het en God weet het. Maar ik vraag u, er over te denken, want u kunt wel ophouden met bidden en opstaan van uw knieën, totdat u met uw zonde hebt afgerekend en die van u hebt weggedaan. Indien er ongerechtigheid is in mijn hart, zal de Here mij niet horen”. Laat God uw hart doorzoeken en alle hindernissen blootleggen. Zonde moet beleden worden en weggedaan.

Misschien moet u een of andere geliefde afgod verzaken. Misschien moet u iets goedmaken. Misschien houdt u iets terug van God en be-

rooft u Hem van wat Hem toebehoort. Maar dat is uw zaak, niet de mijne. Het gaat tussen u en God.

Lees nu de verzen vijftien tot zeventien. De profeet roept een bidstond samen. De zonde is beleden en nagelaten. Nu kunnen zij bidden. En zij roepen tot God om Zijns Naams wil, opdat de volken niet zullen zeggen: Waar is uw God?" Hun bidden is nu dodelijke ernst en hun gebed heeft kracht. Luister! "Blaast de bazuin te Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst bijeen. Vergadert het volk, heiligt de gemeente, roept de ouden bijeen, vergadert de kinderen. Laat de priesters, de dienaren des Heren, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, Heer, Uw volk en geef Uw erfdeel niet prijs aan de smaad, zodat de heidenen met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: "Waar is hun God?"

O, mijn broeders, bidt u wel? Pleit u bij God voor uw stad? Loopt u Hem nacht en dag aan om een uitstorting van de Geest? Nu is het tijd om te bidden. Uit de tijd van Finney wordt ons verteld, dat het vuur van de opwekking was uitgedoofd. Finney maakte toen een afspraak met de jeugd, een week lang bij zonsopgang, op het middaguur en 's avonds in hun binnenkamer te bidden. Opnieuw werd de Geest uitgestort en voordat de week ten einde was, waren de samenkomsten overvol.

En natuurlijk moet het een gelovig gebed zijn, gebed, dat iets verwacht. Indien God harten beweegt om voor een opwekking te bidden, dan is dit een teken, dat Hij ook inderdaad een opwekking wil zenden, en Hij houdt Zich aan Zijn woord. "Er komen stromen van zegen". Zijn beloften falen nooit. Hebben wij geloof? Verwachten wij een opwekking?

Let nu op het snelle antwoord in vers achttien. "Toen!" Nadat zij de zonde opgegeven en in gebed tot God hadden geroepen, toen nam de Heere het op voor Zijn land en kreeg Hij medelijden met Zijn volk". Wanneer eenmaal aan de voorwaarden is voldaan, laat het antwoord niet lang op zich wachten. Wij vinden dat volledig beschreven in de verzen acht en twintig en negen en twintig: »Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn

Geest zal uitstorten op al wat leeft; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien; ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten.’...

Dit is in de geschiedenis van de opwekkingen de eeuwen door het geval geweest. Avond aan avond werd gepredikt zonder resultaat, totdat een ouderling of diaken in grote nood belijdenis van zonde deed en aan iemand, wie hij onrecht gedaan had, smeekte om vergeving. Soms ook is een vrouw, die een vooraanstaande plaats in het kerkelijke leven innam, tot schuldbesef gekomen en beleed zij onder tranen, dat zij over een andere zuster geroddeld had, of dat ze met een zuster, die aan de andere kant van de kerk zat, niet wilde spreken. Eerst toen de zonde beleden en de zaak rechtgezet was, kon de Geest van God over de samenkomst komen en aan de toehoorders een opwekking schenken.

In het algemeen gesproken is het maar één zonde, één bijzondere, verhinderende zonde. Destijds was er een Achan in het leger van Israël. De Heere wil Zijn vinger leggen op de wond. En Hij neemt deze niet weg, voordat deze hinderpaal uit de weg geruimd is.

Laten wij daarom allereerst met David in ons gebed uitroepen: *“Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; toets mij en ken mijn gedachten; zie of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg”* (Psalm 139:23-24). Eerst moet de hindernis van de zonde worden weggenomen en dan zal de Heere met machtige kracht een opwekking zenden.

Graag delen we tenslotte met u het indrukwekkende gedicht van Samuel Stevenson:

*Een stad vol mooie kerken,
Met sprekers, knap en groot,
Met koren en met orgels
En toch is alles dood.
Men werkt met ernst en ijver,
Men werkt met man en macht.
Waar is, mijn lieve broeder,
Gods wonderbare kracht?*

*Zij zoeken educatie,
Zij streven zeer bewust
Met schema's en met plannen;
Zij geven zich geen rust.
Zij verzamelen zich kennis
En kunde, allermeeest.
Maar, wat is nodig, broeder,
Dan God, de Heil'ge Geest?*

*Besteed men tijd en gaven,
Preekt men uit wijsheids' schat,
Gods volk blijft ondanks kennis
Tenslotte arm en mat.
God wenst geen aardse wijsheid,
Die louter kennis kweekt,
Maar dat men, lieve broeder,
Voorgoed met zonde breekt.*

*Alleen het werk des Geestes
Verlevendigt 't gemoed.
God heeft de mens niet nodig,
Noch alles wat hij doet.
Geen menselijk bedenkfel,
Geen vaardigheid, geen kunst;
Een in berouw gebroken hart
Aanvaard Hij in Zijn gunst.*

*Er worden schone woorden
In mens'lijk wijze waan
Gezongen en gesproken.
Het brengt geen zegen aan.
God wil gezalfde lippen,
Een rein en zuiver man,
Die met de Geest vervuld is,
Zijn Woord doorgeven kan.*

*O God, herleef ons waarlijk,
Blijf bij ons elke dag.
Dat elk, die ons ziet bidden,
Ons ook zo leven zag.
De Heer kan ons behouden,
Hij zegent in geduld,
Als wij voor zonde vlieden,
Belijdend onze schuld.*

BIJLAGE 1

Heden overleden de gemeente...

Dit was de aanhef van een rouwbrief, die door een Engelse predikant aan al zijn gemeenteleden werd toegezonden. Hij heeft met en om zijn gemeente jarenlang geworsteld, in de nette wijk, die hem in zijn stad is toebedeeld.

Hij heeft gepreikt met al de warmte van zijn hart om de gemeente tot de vreugde en de zegen van een echte gemeente van Christus te lokken. Hij heeft op huisbezoek en op de gemeenteavonden gepleit en getuigd. Hij heeft gebeden, met taaie volharding, of zij elkaar toch eens mochten leren vinden als broeders en zusters in een levende gemeenschap met de ene Heere.

Het heeft alles niet mogen baten. Ds. Fox ploegde op de rotsen van een traditioneel, ongeïnteresseerd christendom, dat als enige prestatie een half gevuld kerkje opbracht, een kille verzameling luisteraars, wier voor-naamste beweging bestond in een stijf knikje naar deze en gene, maar vooral niet naar die of die.

Op een morgen, nadat hij weer eens zijn trouwe gebeden voor de gemeente had beëindigd, kwam er plotseling een idee. Ds. Fox nam een vulpen en schreef deze rouwbrief op: 'Heden overleed, na een kalm en geduldig gedragen lijden, de gemeente. De rouwdienst zal plaats hebben op zaterdagmiddag a.s. in de kerk, waar gelegenheid is de overledene nog eenmaal te zien.'

Vooraf deze toevoeging deed het kerkje volstromen. Men vroeg zich af, wat de dominee voorhad. Men was niet gewend dat hij gekke dingen deed. Er moest iets ernstigs achter steken. Werd de kerk afgebroken? Werd de gemeente opgeheven?

Onder de kansel stond inderdaad een kist. Ds. Fox besteeg de kansel en hield een korte toespraak. Hij herdacht in sobere woorden de overledene. Zij was aan een toenemende lusteloosheid en zwaarmoedigheid overleden. Dat zij geen pijn voelde had tragisch genoeg haar einde ver-

haast. Zo was zij zacht en kalm en in zichzelf gekeerd, zoals zij sinds jaren was, overleden. Het enige, wat ons overblijft, is haar ziel in de oneindige barmhartigheid van God aanbevelen, aldus besloot ds. Fox zijn toespraak, waarna hij nog aankondigde dat er nu gelegenheid was langs de kist te defileren voor een laatste groet.

Schuw en bevreemd bleef de gemeente aanvankelijk zitten. Maar ds. Fox, die ernstig terzijde van de kist was komen staan, wenkte de kerkenraad om de rij te openen. De broeders traden aan en wierpen een voor een laatste blik in de kist waar volgens de dominee de dode gemeente in lag. Weinige gezichten bleven onbewogen na de blik. Sommigen verbleekten plotseling, anderen schenen geschrokken of wierpen een vragende of verontwaardigde blik op ds. Fox, die nog altijd zwijgend, maar met een grote liefde voor de gemeente op zijn gelaat, terzijde stond.

Langzaam volgde de gemeente het voorbeeld van de kerkenraad. In een diepere beklemming dan op welke begrafenis dan ook, schoven de gemeenteleden de rij zwijgend uit. Daarna zette iedereen zich weer neer in de bank, de hand voor de ogen. Een vrouw begon gedempt te snikken... In de kist lag een grote spiegel. Wie zichzelf over de dode gemeente boog, zag zichzelf in de ogen...

's Avonds stonden ze op de stoep bij ds. Fox. Een ouderling en zeven gemeenteleden, onder wie twee vrouwen en twee jongeren. De ouderling, die het woord zou doen, had het er niet gemakkelijk mee. Hij zei: 'Dominee, we hebben het allemaal begrepen... Maar we willen, niet meer dood zijn, we willen een levende gemeente van onze Heere zijn. Wilt u ons helpen om dat te worden? En eh... buiten staat de rest van de gemeente. Zij hebben ons gestuurd.'

Bron: 'Een vast fundament' – Basislessen Geestelijke Groei, evangelist Arjan Baan

BIJLAGE 2

Een gebedsgroep starten om te bidden voor herleving

Het doel van een gebedsgroep is om ware gelovigen aan te moedigen om te bidden voor herleving (persoonlijk, als gezin, gemeente, woonplaats en land). Daarbij ook te bidden voor de redding van kostbare zielen en van hen die onverschillig staan tegenover de kerk en de Heere Jezus. Het doel is verder om de gelovigen die samen bidden toe te rusten en in beweging te brengen om kanalen van zegen te worden.

Zoals we reeds gezien hebben begint elke herleving door gebed. Herleving is ingebed in gebed. Veel gebed, veel zegen; weinig gebed, weinig zegen. We zullen dus alleen echte herleving ervaren in ons leven, onze gezinnen, gemeenten en onze woonplaats als gebed weer een belangrijke plaats heeft in onze levenswijze en onze gezinnen. Wij geloven dat de Heere God niet veranderd is (Hebr. 13:8) en dat Hij ons vandaag nog steeds herleving wil en kan geven. De vraag is alleen: Wie zal de prijs betalen? Wie kan door de Heere gebruikt worden?

Er zijn reeds heel wat groepen die als gebedsgroepen in onze kerken en dorpen bidden of samenkomen. Veel groepen verdwijnen echter na verloop van tijd of veranderen de manier van samen komen. De groepen ontaarden in sociale clubs, draaien rondom een persoon; andere volgen weer de nieuwste methodes, technieken, geestelijke fenomenen en ontwikkelen nooit echt hun eigen identiteit. Het grootste probleem is echter dat leden binnen de groep niet ontwikkelen en geestelijk groeien.

Het doel van de gebedsgroep

Het doel van een gebedsgroep is primair om de gelegenheid te bieden aan gelovigen (die echt een last hebben voor herleving, voor mensen die verloren gaan en voor de situatie van onze gemeenten in ons land) om samen te komen en zich daardoor te bezinnen en samen te bidden voor herleving. Veel gemeenten hebben reeds alle gebedsgelegenheden

gestaakt, andere gemeenten hebben hun gemeenten verandert in deelgemeenten die elkaars lasten moeten helpen dragen.

De groep is niet bedoeld om alleen voor zending te bidden. Het doel is uitsluitend om een verlangen in het hart van mensen tweeweg te brengen en zich daarvoor te beijeren in gebed, voor een echte, door de Heilige Geest gewerkte herleving.

Dit sluit het gebed in voor gelovigen om met God te wandelen, voor ongelovigen om tot inkeer te komen en het gebed voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk hier op aarde.

De leider van een gebedsgroep

Er moet een leider zijn die de roeping voelt om zo'n groep te leiden of op te richten. Als er niet een specifieke persoon is die dit echt als een last voelt en die deze last draagt, zal de groep op een gegeven moment doodbloeden. We lezen in Spreuken 29:18 dat het volk zonder een openbaring bandeloos wordt. Als er niets is wat ons drijft, zullen we stoppen. Wie last en visie voor zijn gemeente en/of dorp gekregen heeft, moet daarmee iets doen en aanhouden totdat herleving komt. Als er soms tijden komen dat er slechts één of twee mensen bij het biduur zijn, zal die visie je bewegen om door te gaan met bidden, en niet het aantal mensen dat komt.

De bekendmaking van de gebedsgroep

Het is verstandiger om de gebedsgroep eerst bekend te maken in de hele gemeente en deze niet 'stiekem' te gaan beleggen. Zo wordt alle leden van de gemeente de gelegenheid geboden om te overwegen aan zo'n gebedsgroep deel te nemen.

Plaats van samenkomst

Het is voor mensen altijd fijn om bij leden thuis informeel samen te komen. Een zaaltje in een gemeente is vaak formeel en schept geen prettige atmosfeer.

De plaats maakt echter niet uit, hoewel we willen aanbevelen om de bijeenkomst binnen de plaatselijke gemeente te houden. De plaats moet ook met de goedkeuring van de plaatselijke leraar/predikant en kerkenraad gekozen worden.

De extra zegen van een gebedsgroep voor herleving

In de herlevingsgroep richten we ons op herleving in de kerk en op zielen die verloren gaan en tegelijkertijd, zonder dat we ons daarop richten, verandert de Heere ons terwijl we bidden. Leden van de groep kunnen door Gods genade spontaan ontwikkelen en dichter bij de Heere komen.

Hoe het biduur in te richten

De nadruk moet op het gebed en niet op de boodschap liggen. Afwisseling is van tijd tot tijd belangrijk, maar de klem en nadruk moet steeds op het gebed liggen. U kunt uiteraard wel, als inleiding, een bepaald gedeelte uit de Bijbel bespreken en ter bemoediging een stukje uit een boek over gebed en herleving lezen.

U kunt bijvoorbeeld het volgende tijdsschema volgen:

19.30	Welkom en opening
19:35-19:45	Zingen van een paar psalmen/geestelijke liederen
19:45-20:00	Een korte boodschap/verhaal met betrekking tot herleving en/of gebedsverhoring
20.00-21.00	Tijd van gebed, verdeeld in twee tot vier blokken

1^e blok

U kunt als grote groep samen bidden en u verdelen in groepjes van 3-6 personen. U bidt nu zonder een gebedslijst. U bidt wat u op uw hart heeft. Maak aan God bekend wat u in uw gemoed ervaart. Dit is het belangrijkste blok van de avond. Niet iedereen hoeft te bidden. De leider zal het blok beëindigen als hij denkt dat er lang genoeg met elkaar is gebeden.

2^e blok

We kunnen nu bidden dat de Heere zal werken in onze kerk. We kunnen bidden voor onze predikanten/leraars en ook voor de zending en de redding van zielen.

3^e blok

U kunt nu voor persoonlijke dingen bidden, zoals de Heere het leidt.

Uw tijd van gebed kan zo tussen 21.00 en 21:30 uur eindigen. Op sommige avonden zullen de groepen langer bidden, maar dit zal dan met ieders goedkeuring zijn, zodat iedereen er rekening mee kan houden. Als dat niet goed wordt afgesproken, zullen sommigen gaan wegblijven, omdat ze 's avonds te laat thuis komen.

Hoe lang de gebedsgroep moet doorgaan

Als u echt een last hebt voor herleving, zult u aanhouden tot herleving komt. Er zijn verhalen van mensen die zes maanden gebeden hebben waarna de Heere krachtig begon te werken. Anderen hebben twee jaar gebeden, sommigen zelfs twaalf jaar. De tijdsduur hangt volledig van u als leider af. U moet in ieder geval nooit zomaar stoppen, want dan heeft de duivel gewonnen.

Alleen bidden of ook werken

De gebedsgroep komt aan het begin samen met uitsluitend het doel om alleen te bidden. Naarmate de bidders aan elkaar gewend raken en de last in het hart groeit, zal de groep spontaan ervaren dat er iets meer moet gebeuren en dat er iets gedaan moet worden.

Zoals het voorbeeld van twee oude vrouwen in Schotland die zes maanden gebeden hebben, drie keer per week. Na een tijd voelden ze zich ertoe geleid om een conferentie te organiseren en daarvoor een spreker uit te nodigen. De spreker kwam en ging preken en God heeft veel mensen gered.

Wat moet ik nu doen?

Als u er in uw hart van overtuigd bent dat de Heere u een last geeft om te bidden voor herleving en voor het starten van een groep, kunt u de volgende stappen nemen:

- Spreek een tijd, datum en plaats af.
- Maak het biduur bekend in de gemeente.
- Besluit hoe u de avond vorm zult geven.
- Begin om te bidden zoals u het op u hart hebt.
- Pas dit later aan, al naar gelang de leden ontwikkelen en zoals de Heere het leidt.

Bron: Herleving! De heerlijkheid van God – Dr. Francois Carr

BIJLAGE 3

Een aantal handreikingen voor gezamenlijk gebed

Sommige bidstonden lopen stroef m.b.t. het gezamenlijke gebed. Reden hiervan kan zijn dat de groepsleden niet bekend zijn met de basisbeginselen van gebed. Vandaar een paar praktische opmerkingen, ontleend aan de praktijk.

1. Wanneer jullie samenkomen, wees dan in de rust. Vertrouw op de Heilige Geest, die jullie zal leiden. (Rom. 8:26) Bid van tevoren thuis of onderweg of je met elkaar op de drie-enige God gericht mag zijn.
2. Neem je verantwoordelijkheid om er persoonlijk voor zorg te dragen dat de bidstonden voort zullen gaan. Laat je plaats niet onnodig leeg. Bidden is zwaar werk. Je hebt elkaar nodig. Spurgeon zei: Het gebed onder in de kerk is de motor van mijn prediking.
3. Het kan soms uiterst zinvol zijn om voor het bidden een kort Schriftgedeelte met elkaar te delen. Iemand kan een bepaald Schriftgedeelte op zijn of haar hart hebben. Dat kan dan uitgangspunt en pleitgrond voor de gebeden zijn. Trouwens: hoe meer onze gebeden doorweekt zijn van de Schrift, hoe beter. De oude puriteinen hebben gezegd: Toon God Zijn eigen handschrift; Zijn hart is nergens zachter voor dan daarvoor.
4. Wijs aan het begin van de gebeden iemand aan die begint en wijs iemand aan die afsluit. Wanneer er geen gebeden meer zijn, kan de aangewezen persoon afsluiten. Daarna kan een psalm of lied gezongen worden. Wissel de gebeden gerust af door een psalm of een lied te zingen, zodat het geen 'slaapsessie' wordt.
5. Bid kinderlijk en oprecht. Praat zonder platvloers en familiair te wezen. Vermijd gebeden die met allerlei gebedsclichés aan elkaar geregen worden; anders wordt het een ijdel verhaal van woorden. (Mat. 6:7)

6. Vermijd overmatig gebruik van de naam van de Heere. Sommige mensen doen dit bijna in elke zin – tot ongemak van de hoorders. Wie praat zo in een normaal gesprek?
7. Wacht rustig op elkaar. Een ieder moet zijn kans krijgen. Het is niet erg als er eens een minuut stilte valt. Vermijd wel langdurige ongemakkelijke stilten.
8. Sluit bij elkaars gebeden aan, zodat er een eenheid ontstaat. We staan gezamenlijk voor Gods genadetroon. We leggen dus niet alleen onze individuele noden voor de Heere neer; dat doen we met elkaar gezamenlijk. We luisteren naar elkaar. Een ander mag soms een bepaalde nood, verzoek verder bij de Heere brengen. Zo bid je met elkaar voor dezelfde nood. Achteraf bemerk je dat de Heere het gebed geleid heeft.
9. Niemand moet ervoor terugdeinzen om meer dan eens te bidden. Het is beter om meerdere keren kort en krachtig te bidden, dan om langdurig aan één stuk door te bidden. Tijdens de gebeden kan de Heere soms je gedachten ineens bij iets bepalen.
10. We moeten zo specifiek mogelijk bidden. Bid voor opwekking en de doorwerking van Gods Geest. Maak het concreet door specifiek voor de predikanten en kerkenraad te bidden. Noem hun namen. Bidt voor de prediking. Waar is (persoonlijke) behoefte aan? Bid concreet voor jongeren. Noem hun namen. Houd evt. met elkaar een gebedsschrift bij.
11. Vermaan elkaar wanneer er de dreiging is dat er geroddeld wordt. Praat niet over mensen, maar bid ervoor. Blijf schouder aan schouder staan; ook wanneer je bij elkaar gebreken ziet. Wanneer je iets bij de ander opmerkt, spreek hem of haar er dan in liefde op aan en vraag of hij/zij dit in gebed voor Gods aangezicht wilt brengen.
12. Weet dat de duivel ook niet stilzit. Hij zal alles proberen om de gebedsgroep uiteen te doen vallen. Dat kan onder andere door onderlinge onenigheid zijn.

Doelstellingen van Stichting Heart Cry

A. Geestelijke verdieping

Als stichting willen wij in biddend opzien en in afhankelijkheid van de Heilige Geest ons dienstbaar inzetten in Gods wijngaard, omdat gelovigen, juist in deze tijd waarin de satan rondgaat als een briesende leeuw, gezond 'voedsel' nodig hebben. Het is ons doel om gelovigen erop te wijzen dat zonder het verstaan van het diepere leven met Christus lauwheid, oppervlakkigheid, onverschilligheid en gezapigheid op de loer liggen. De vernieuwende kracht van de Heilige Geest is noodzakelijk voor een gezonde groei van het persoonlijke geestelijk leven.

B. Bewustwording van de noodzaak van opwekking

Vanuit onze diepe bezorgdheid over de situatie van de kerk in Nederland willen wij de noodzaak van zowel een persoonlijke als een nationale herleving onder de aandacht brengen. Opwekking is allereerst zondebesef en reformatie van lauwe christenen. Daarnaast is het de buitengewoon krachtige genadewerking van de Heilige Geest waardoor een geestelijke vernieuwing, toewijding en vervulling in het leven van gelovigen teweeggebracht wordt, zodat door hen de stroom van levend water naar de ongelovigen kan vloeien en zij uit de macht van de zonden worden verlost. Nationale herleving begint altijd persoonlijk.

Verwezenlijken van de doelstellingen

We verwezenlijken onze doelstellingen door het organiseren van conferenties, studie- en appèlavonden en Bijbelstudiedagen over opwekking, geestelijke verdieping en vernieuwing, door de uitgifte van boeken, brochures, DVD's en CD's en door het organiseren van plaatselijke en landelijke bidstonden.

Voor meer informatie:

Website: www.heartcry.nl & www.geestelijkegroei.nl

Fondsoverzicht

Stichting Heart Cry

- **Een vast fundament – 23 basislessen Geestelijke Groei**

Dit meest verkochte boek bevat Bijbels onderwijs over het leven als christen. Een absolute aanrader voor persoonlijke Bijbelstudie maar ook voor groepen. Al meer dan 7.000 ex. verkocht.

Evang. Arjan Baan

- **Voortdurende herleving**

Klassiek boekje over hoe je persoonlijk opwekking kunt ontvangen.

Norman Grubb

- **De weg van Golgotha**

Klassiek boekje over opwekking, verootmoediging en gebrokenheid.

Roy Hession

- **Een brandend hart voor Jezus**

Dit unieke boek is een levensbeschrijving van de bekende Hernhutter zending Ludvig Graaf von Zinzendorf, die zei: “Ik heb maar één passie: het is Jezus, Jezus alleen!”

Leen J. Van Valen

- **De volheid van de Heilige Geest**

Er leven onder jong en oud veel vragen over de Persoon en het werk van Heilige Geest. Op een eenvoudige manier laat Murray in dit boekje zien hoe de volle Pinksterzegen voor iedereen beschikbaar is...in de weg van algehele overgave.

Andrew Murray

- **Homoseksualiteit**

Dit onderwerp is een hot-item in deze tijd! De auteur wil in dit boekje Bijbels-pastorale overwegingen doorgeven in de 21ste eeuw.

Philip Nunn

- **De predikant en het gebed**

Dit confronterende boekje wil predikanten, voorgangers en werkers in Gods wijngaard opwekken tot gebed. De auteur heeft een grote bewogenheid met verloren zielen en teruggevallen voorgangers.

E.M. Bounds

- **Gebrokenheid**

Dit boekje is een bemoediging voor hen die te maken hebben gekregen met moeilijke momenten in hun leven. De auteur laat zien hoe dwars door deze dingen heen God een plan met ons heeft om Christus zichtbaar te maken in ons leven.

Philip Nunn

- **De veranderende kracht van vergeving**

In dit prachtige boekje verkent de auteur vergeving vanuit Bijbels perspectief. Bovendien corrigeert hij een aantal veel voorkomende misverstanden die echte vergeving kunnen belemmeren.

Philip Nunn

- **Waarom zou ik geloven?**

Zijn er goede redenen om te geloven? Bestaat God echt? Welk 'type' God is da dan? Is de God van de Bijbel nog actief vandaag? Is de Bijbel betrouwbaar? Hoe maakt Jezus God bekend? Klopt de christelijke wereldvisie? Heeft God echt interesse in wat ik nu doe? Hoe zeker kan ik zijn van de geestelijke realiteit? Waarom is geloof voor christenen zo belangrijk? Is mijn geloof wel echt wanneer ik van tijd tot tijd worstel met twijfel? Dit is een boek voor ongelovigen die zoekend zijn. Het is ook een boek voor gelovigen die soms twijfelen over hun eigen geloof – soms heel erg twijfelen.

Philip Nunn

- **Bedwelmd door Babylon**

Dit boek van Steve bevat een indringende en alarmerende boodschap voor de tegenwoordige kerken in de wereld. Op profetische wijze wordt de geest van de tijd aan de kaak gesteld. De (demonische) invloed van de wereld op de kerk wordt duidelijk opengelegd. De auteur wil ons alert maken m.b.t. de misleiding en verleiding in het hedendaags christendom. Het komt aan op een heilig leven en geestelijk onderscheidingsvermogen!

Steve Gallagher

- **Staande blijven temidden van de grote afval**

Dit boek is een vervolg op 'Bedwelmd door Babylon'. De inhoud ontmaskert de schijnheiligheid van veel christenen. De auteur onderzoekt nauwkeurig de Bijbelse voorspellingen m.b.t. de grote afval. Hij trekt vervolgens lijnen naar het huidige postmoderne christendom. Steve schudt de lezer wakker om de aangrijpende waarheid over de eindtijd door te laten dringen.

Steve Gallagher

- **Word Jezus gelijk!**

Dit (werk)boek gaat diep en zal je gedachteleven, gezindheid en hart raken. De Bijbelstudies zijn bedoeld om je een half jaar lang mee te nemen, met het verlangen dat je gaat verstaan wat het betekent om Jezus te volgen. Hoe meer tijd en gebed je neemt voor deze studies, hoe meer je zult ontdekken dat je hart verandert! Het is mogelijk om dit boek individueel door te werken, maar het is zeer aan te raden om de studies ook met een ander door te spreken. Dit kan in kleine groepen, als echtpaar of in een mentorrelatie. We geloven dat dit boek, vooral in een tijd van geestelijke oppervlakkigheid, in een grote behoefte kan voorzien.

Steve Gallagher

- **Seksuele afgoderij**

Dit uitstekende boek is een bestseller in Amerika. Meer dan één miljoen exemplaren werden ervan verkocht. Vragen die aan de orde komen zijn: Kan een christen echt een zuiver hart behouden in een seksueel geladen cultuur? Kan hij echt God dienen met zijn gedachteleven? Hoe is er bevrijding mogelijk van verslaving? Het boek met voluit Bijbelse antwoorden heeft duizenden mannen geholpen naar een leven in vrijheid. De inhoud wijst ons op Jezus en het Kruis, de enige Weg tot bevrijding.

Steve Gallagher

- **Onweerstaanbaar voor God**

Dit boek beschrijft de weg om verlost te worden van je hoogmoed en het geheimenis dat God aangetrokken wordt door de verbrijzelde en nederige van geest. Een mens moet gezuiverd worden van een hardnekkige aandoening: de zonde van de hoogmoed. De inhoud spoort ons aan om ongenadig de strijd aan te binden tegen elke vorm van hoogmoed die zich in ons bevindt, ook religieuze hoogmoed.

Steve Gallagher

- **Geestelijk leiderschap**

Met de verkoop van meer dan 750.000 exemplaren heeft dit boek zich als leidraad voor leiderschap bewezen. In dit boek laat de auteur ons kennismaken met de belangrijkste grondbeginselen van leiderschap, zowel wat praktische zaken als geestelijke zaken betreft. Zijn gedachten illustreert hij met voorbeelden uit de Bijbel en met levensbeschrijvingen van voortreffelijke mannen van God, zoals Mozes, Nehemia, Paulus, David Livingstone, Charles Haddon Spurgeon en anderen. Sanders beschrijft dat aangeboren leiderschapskwaliteiten van God komen.

John Oswald Sanders

- **Overwinning in Christus**

Er is grote verwarring over het zogenaamde overwinningsleven. De één denkt dat dit de volmaaktheid van een christen inhoudt. De ander denkt dat dit betekent dat je je levensheiliging zelf moet realiseren. Dit boekje is een bemoediging voor een ieder die worstelt met de macht van de zonde in zijn of haar leven. Het bepaalt jou bij de grote Krachtbron, die er is in God. Het laat ons zien wat het betekent dat de gelovige in de wedergeboorte Christus' opstandingsleven heeft ontvangen. Alleen door deze opstandingskracht kan de gelovige overwinnend over zonden leven.

Charles Trumbull

- **Leven in het licht van de eeuwigheid**

Denk jij wel eens na over je leven? Hoe investeer ik mijn tijd, mijn energie en mijn talenten? Je hebt maar één leven. Het hangt van jou af – of je dat nu beseft of niet – hoe je het investeert. Spendeer je het voor jezelf en je eigen plezier of werp je jezelf aan de voeten van Jezus en zeg je tegen Hem: 'Hier ben ik, zend mij?' Dit boekje haalt je uit de comfortzone en wil je bepalen bij een wereld die stervend en verloren is zonder Jezus Christus.

K.P. Yohannan

- **Tegen de wind in**

'Hoe leer je als christen keuzes maken in een wereld vol van compromissen?' Deze vraag staat centraal in dit boek. Yohannan roept ons op om als christenen tegen de stroom in te roeien. Hij laat ons zien hoe het Woord van God juist vandaag de dag relevant is. De Bijbel is van cruciaal belang voor ons leven en voor onze bediening. Het boekje is praktisch, inspirerend en confronterend. Het gaat o.a. over roeping, onderscheiding van geesten, algehele overgave, discipline, zelfopoffering, integriteit, heiligheid en dienstbaarheid. Het boekje kan iedereen moed geven om binnen de kerk geen compromissen te sluiten.

K.P. Yohannan

Deze boeken zijn te koop via de webshop van:

www.heartcry.nl & www.geestelijkkegroe.nl